

Ja està tot a punt per donar el tret d'eixida del primer Fòrum Social Català (FSCat). Durant els dies 25, 26 i 27 de gener, les entitats i els moviments socials d'arreu dels Països Catalans tenen un espai de trobada a la Universitat de Barcelona. L'aplec servirà per promoure el debat al voltant de diferents temàtiques i per traçar alternatives que se centren en les necessitats de l'ésser humà i en el respecte a la natura.

El programa d'activitats dels dies 25 i 26 inclou seminaris i tallers a través dels quals els col·lectius i les persones individuals estan convidats a participar. L'acte de cloenda del diumenge 27, sota el lema "Un altre món és possible", servirà per manifestar pels carrers de Barcelona l'oposició a l'actual model de desenvolupament dels pobles. A banda de les activitats d'aquests tres dies, també hi ha preparats desenes d'actes descentralitzats per tot el territori.

>> Països Catalans 7

La immigració i els reptes que planteja seran un dels punts a tractar al Fòrum Social Català. A la imatge, protesta dels sense papers a Barcelona // FOTO: L'ACCENT

SUMARI

Tots i totes a Madrid!

La cursa dels partits intencionals cap a Madrid ha començat. Entre picabaralles, trencaments i coalicions, els candidats al Congrés de Diputats espanyol prenen posició en una nova campanya electoral.
>> Països Catalans 4

L'origen dels ordinadors

El 1944, a les acaballes de la Segona Guerra Mundial, s'acabà de construir l'ENIAC (Electronic Numerical Integrator and Computer), considerat un dels primers ordinadors.
>> Ciència i Tecnologia 9

El frau de les civilitzacions

El Fòrum de l'Aliança de Civilitzacions, celebrat a Madrid els dies 15 i 16 de gener, ha sigut l'escaenificació del frau d'aquesta política exterior espanyola.
>> Internacional 11

CENSURA

Alacant es revolta per TV3

Dues mil persones es van concentrar el dissabte 19 de gener a la Plaça de l'Ajuntament d'Alacant per protestar contra el tancament del repetidor de la Carrasqueta i reclamar la tornada de les emissions dels canals de TVC a les comarques del sud dels Països Catalans.

Una vegada finalitzada la concentració, les organitzacions de l'esquerra independentista alacantina -Endavant, Maulets i el SEPC- van iniciar una manifestació fins a la plaça de la Muntanyeta, on es troba la Subdelegació del Govern espanyol. La pràctica totalitat dels assistents van secundar la marxa independentista en un ambient de "combativitat, indignació i reivindicació".

També cal destacar, que els representants d'Acció Cultural (ACPV) convocant de la concentració van anunciar que la propera manifestació del 25 d'abril se celebrarà enguany a la capital de l'Alacantí. Aquest fet va ser rebut amb molta satisfacció pels dos milers de concentrats.

Primera de les agressions al campament en defensa de l'horta de Catarroja

L'extrema dreta valenciana s'envalentona

L'extrema dreta valenciana està prement l'accelerador en la seua estratègia d'acció violenta contra el valencianisme organitzat i els moviments socials.

Gràcies a la impunitat que els atorguen els cossos policials, i animats pel discurs anticatalà del PP, sectors del'ex-

trema dreta han atacat recentment seus de partits polítics, centres socials i altres iniciatives de moviments en defensa del territori. El més greu, l'atac amb un artefacte explosiu a Catarroja, contra el moviment en defensa de l'horta.

>> Pàgines 8

Vist per a sentència el 4-F

Gairebé dos anys després, els acusats han passat pel banc de l'Audiència Provincial de Barcelona durant cinc intensos dies de testimonis, defenses i acusacions entremig de concentracions de suport al carrer i una forta presència de mitjans de comunicació. El del 4-F ha generat força ressò no només al

Principat sinó també a l'Amèrica Llatina, d'on procedien els tres joves empresonats. Per aquest motiu van desplaçar-se fins a Barcelona diversos observadors internacionals on destacaven la presència de Nora Cortinas de Las Madres de la Plaza de Mayo de l'Argentina.

>> Països Catalans 5

ENTREVISTA

"Nosaltres garantim un espai; els col·lectius posen contingut"

El Centre Social Alliberat Can Vies és un punt de referència al barri barceloní de Sants. Des de fa més de deu anys aquest espai ha servit de plataforma per tal que desenes de col·lectius del barri o de fora poguessin realitzar assemblees, cafetes, activitats...

Lamentablement les operacions urbanístiques que afecten el barri a causa de l'arribada del Tren d'Alta Velocitat (TAV) pretenen acabar amb Can Vies.

>> Contraportada 16

PUNT DE MIRA

Jo també he avortat

MARIA FERRER TERRASSA

Davant els darrers tancaments de clíniques acreditades per fer avortaments i enmig de la campanya mediàtica fomentada per la dreta i l'església, les meves preocupacions anaven orientades en diferents sentits. La primera era la contradicció que representava que una de les defenses més visibles del dret a l'avortament provinguessin d'aquestes clíniques, i no del moviment feminista i de la societat civil. La segona, i la més important, era la vulneració d'un dret tant important per la dona com és el dret a decidir, trepitjant al mateix temps el dret a la confidencialitat, ja que s'han citat judicialment a dones que havien anat a avortar. Després de més de 30 anys d'existència del moviment feminista a casa nostra, una de les seves reivindicacions més importants, com és el dret a un avortament lliure i gratuït, torna a estar a l'ordre del dia, com si no hagués passat el temps. És cert que durant aquests anys, aquests drets no ha estat real, perquè la llei actual continua sent tant restrictiva com quan la van aprovar, i per tant no es reconeix com a prestació a la sanitat pública, i si es vol avortar encara s'ha de pagar amb les implicacions que comporta a nivell de desigualtats socials i econòmiques. Per sort, diferents associacions feministes i de dones han mostrat la seva capacitat organitzativa convocant una concentració per a dia 23 de gener a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, recuperant un lema que mai ha quedat obsolet, per desgràcia. Tal com diu el manifest elaborat per aquestes associacions, el lema "Jo també he avortat" és un lema que significa solidaritat i denúncia.

En aquest sentit, no voldria deixar d'anomenar a una de les dones del segle XX que va escriure sobre les opressions que pateix la dona, no només va escriure sobre l'avortament, sinó que també va reflexionar sobre la sexualitat, sobre la violència, sobre la política i les guerres d'alliberament. Faig referència a la Simone de Beauvoir, que el dia 9 de gener hagués fet 100 anys. La Simone va publicar l'any 1949, el llibre *El sexe i el gènere*, on argumentava que una dona no neix, sinó que es fa, valoració que va ajudar a redefinir les fronteres entre els gèneres. Quan va publicar el llibre, encara no era feminista, no va ser fins als anys 70 que es va definir políticament com a tal, i malgrat les crítiques des d'alguns sectors del feminisme, s'ha de reconèixer que sense les seves aportacions no seríem on som. No voldria acabar sense recordar una de les seves màximes: "el feminisme és una forma de pensar i una manera de viure".

COL·LABORACIÓ P.GRAU*

Informació i denúncia: construïm antifeixisme al País Valencià

Al País Valencià l'activitat violenta de l'extrema dreta ha reviscolat amb força en els darrers anys. Per una banda, els reductes més minoritaris del blaverisme, agrupats entorn al Grup d'Acció Valencianista (GAV) i Coalició Valenciana i el seu líder, l'ex falangista Juan García Sentandreu, s'encarreguen d'atacar, insultar i amenaçar a qualsevol acte o local vinculats al "catalanisme". L'ample espectre de víctimes del blaverisme inclou partits nacionalistes moderats, agrupacions culturals, la Universitat o l'independentisme, entre altres. Els darrers atemptats amb bomba a la ciutat de València -ha estat el cas de la seu central d'ERP-V- recorden els anys més conflictius de l'anomenada "Batalla de València", quan el GAV feia atemptats -reivindicats en els anys- a intel·lectuals i institucions valencianes. Però cap dels atemptats amb artefactes explosius han estat reivindicats.

Per la seua banda, l'extrema dre-

ta espanyolista compta amb dues corrents diferents i enfrontades. Els grups neonazis radicals-Democràcia Nacional, Aliança Nacional, etc.- centren la seua activitat en les agressions, actes xenòfobs i l'ètica skin. Però l'extrema dreta d'inspiració lepenista, agrupada en Espanya 2000 al voltant de l'empresari vinculat a la seguretat privada i al negoci de la prostitució, José Luis Roberto, s'ha distanciat dels seus tradicionals aliats rapats cap a una nova extrema dreta que cuida més les formes i dissimula els tics neofeixistes. Les dues figures que inspiren a Roberto són Jean Marie Le Pen, líder del Front Nacional a l'Estat francès i Josep Anglada, líder de la Plataforma per Catalunya. El seu gran tema: la immi-

gració. A més a més, la seua important xarxa empresarial dota econòmicament tota l'activitat dels ultres.

La impunitat d'aquests grups no ha variat des de la transició. Segons les dades del Moviment Contra la Intolerància, al País Valencià, durant l'any 2007, es van produir 600 agressions vinculades als ultres. No hi ha hagut cap detenció. La mateixa situació pateixen les entitats, partits i col·lectius atacats pel GAV, com el Casal Jaume I de Sueca. De moment, tampoc no hi ha hagut cap detenció en relació a la bomba contra EUPV i l'intent d'atemptat -la matinada del passat 9 d'octubre- contra la seu del Bloc, de qui es desconeixen encara els autors. Malgrat les reiteracions de la Delegació del Govern, l'activitat policial contra l'extrema dre-

ta violenta és inexistent, o al menys invisible.

Davant aquest panorama, Acció Antifeixista de València (AAV), col·lectiu d'informació i anàlisi sobre la violència feixista al País Valencià, sorgeix amb dos eixos bàsics de treball: la recopilació d'informació i la denúncia pública als mitjans de comunicació. A més, també resulta fonamental l'atenció jurídica cap a les víctimes d'agressions i el seguiment dels principals moviments d'aquests grupscles. Tota l'activitat està centralitzada a la web independent http://www.antifeixistes.org, en la qual col·laboren diversos col·lectius i que inclou un potent arxiu de premsa. En el context valencià d'impunitat i violència, articular una resposta antifeixista intel·ligent resulta vital per avançar en l'eliminació de tot tipus de violència racista i anticatalanista.

*P. Grau és membre d'Acció Antifeixista de l'Horta

OPINIÓ@LACCENT.CAT

LA VEU DELS LECTORS

L'1 de desembre i L'ACCENT núm. 120

No em quedaria tranquil·la si no us fes arribar la meua opinió respecte al número 120 de L'ACCENT i el tractament que s'hi fa de la mobilització del 1r de desembre: penso que és un exemple del que no ha de ser el bon periodisme: era clar que la notícia important a tractar en el número de l'1 de desembre al 7 de gener inevitablement i periodísticament havia de ser la notícia i l'anàlisi d'aquesta mobilització: doncs bé a la portada es dona prioritat a altres notícies i només es destina una franja a baix: "1-D: i ara què?" i es relega el comentari a l'esquerra de la pàgina 6 sota l'epígraf "Política institucional" i "D: milers de manifestants i múltiples lectures". Penso que és un error immens i una mostra dels prejudicis ideològics que una part de l'esquerra independentista va mostrar envers aquesta mobilització abans, durant i després de la seva realització: dic una part de l'esquerra independentista perquè altres parts érem

allà perquè no estàvem disposats precisament a regalar aquestes lluites a sectors institucionals que només les fan servir per portar-nos a vendre.

Se sap que de cara a 1 de desembre no hi va haver una posició conjunta de l'esquerra independentista: sobretot Endavant va considerar negativament l'oportunitat que hi hagués un bloc de l'esquerra independentista potent en aquesta mobilització encapçalat per les CUP: finalment hi va haver aquest bloc, que va superar clarament el bloc d'ICV, però s'hauria pogut fer molt més i sobretot, com era de preveure, si a la mobilització hi predominava, com així va passar, un caràcter plebiscitari a favor de la

llibertat i la independència i les millores socials; no teníem perquè regalar aquest caràcter popular, rebel i clarament de trencament amb Espanya als blocs institucionals siguin de tripartit o no. Aquest anàlisi prèviament negatiu penso que va ser un error important, error que es perpetua a la portada que pocs dies després portava el "periòdic popular dels Països Catalans" L'ACCENT 120. Relegir la notícia i el comentari de la mobilització més important que hi ha hagut en molts anys amb un clar contingut social i nacional (de Països Catalans) a la pàgina 6 no deixa de ser un monument al sectarisme més infantil. Sento dir-ho perquè aquest periòdic sol estar molt bé i em dol que aquesta vegada hagi reflectit massa clarament l'opinió només d'una part del món de l'independentisme d'esquerra. El contingut de

l'escrit està bé però intentar, minimitzar la importància del fet i tractar de dissimular que era un error no voler ser-hi present d'una manera potent em sembla sobretot inútil. I continuant llegint el periòdic es veu què feia una part de l'independentisme d'esquerra: debatre a Deltobre "el futur de l'independentisme" en unes jornades de formació que els organitzadors van ser incapaçs d'ajornar per passar a debatre al carrer el futur del nostre país. És un contrast massa brutal, francament.

No sé si serà possible que tot l'independentisme d'esquerra i no tant d'esquerra puguem adoptar una posició conjunta respecte a les eleccions espanyoles del 9 de març: vista la història fins ara, segurament serà una altra oportunitat perduda.

Cordialment

Blanca Serra

L'ACCENT

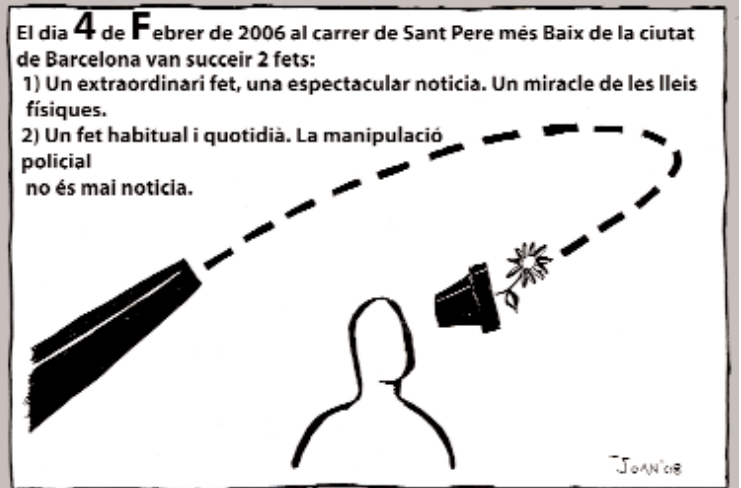
Número 122. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València. Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona. Adreça electrònica: pccc@accent.cat. Subscripcions: 646 98 16 97. Distribució: 615 54 47 15. Publicitat: 616 07 33 28. Consell de Redacció Coordinació: Laia Altarriba, Andreu

Ginés, Arnau Urgell. Països Catalans: Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Joan Teran, Urgell i Bel Zaballa. Economia: Alex Tsiminetsky. Internacional: Ausiàs Alminyana, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. Cultura: Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Hèctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. Correcció: Mercè Mauri. Edició gràfica: Oriol Claveria, Albert Garcia. Secció Gràfica: Joan Carbonell. Distribució: Hèctor Serra. Col·laboradors: Carlos Barros, Abel Caldera, Marc candelà, Lluís Benejam, Dani Farrús, Maria Ferré, Arnau Mallol, Juan Rodríguez, P. Grau

MOLTA MERDA!

COL·LABORACIÓ JUANRA RODRÍGUEZ

Salvatgement lliures

La maquinària de l'Estat ha començat a grinyolar. Alguns i algunes coneixem perfectament el significat d'aquest so esgarrifós. I no és res de nou: torna el Tribunal de la Santa Inquisició.

El 9 de setembre, *El País* assenyala que "el Govern està responen al rept de l'ETA d'una forma implacable. Aquesta decisió es tradueix en què no només pensa atacar l'aparell militar de l'organització, sinó també la cúpula política que va participar en el procés de diàleg i a les seves organitzacions afins". No havia passat un mes des de l'advertència del BOE, quan ja s'havia detingut a la Mesa Nacional de Batasuna. Xerrien els engranatges de l'Estat. Posteriorment, una cinquantena de persones van ser condemnades com integrants o dirigents d'ETA per la seva militància en organitzacions polítiques, culturals o socials. Es normalitza la pràctica jurídica d'excepcionalitat en la qual s'estableixen responsabilitats penals difoses i col·lectives incompatibles amb un sistema democràtic. Es criminalitza a qui exerceix el seu dret d'opinió, reunió o manifestació. I per constatar-ho no ens cal anar al banc de proves en què s'ha convertit Eus-

kal Herria, només hem de mirar què va passar amb el tema de les fotos del rei o la vaga dels treballadors d'autobusos a Barcelona.

Torna la il·legalització fraudulenta

Quantes vegades hem sentit que si l'esquerra abertzale vol ser present a les eleccions només s'ha de desmarcar d'ETA condemnant-la públicament? És el nou i sofisticat parany: ens restricquen una bossa col·lectiva de restriccions per deixar-nos sense aire, però s'equivoquen de diagnòstic i de mètode. A ningú se li pot exigir l'adhesió o la repulsa de quelcom, així que malgrat els milers de motius per a no fer-ho, només exposaré cinc arguments clars per no caure en l'enganyifa de la condemna. El primer de tots és que s'ha demostrat durant més de vint anys que és un exercici estèril que no serveix per a res perquè no analitza ni la realitat ni les causes del conflicte. El segon és que ETA no és més que una conseqüència, una resposta a un context d'imposició. El tercer és que hi ha pobles oprimits condemnats a lluitar per la seva supervivència o resignar-se a desaparèixer. El quart és que èticament resulta mesquí com-

parar la violència dels opressors amb l'autodefensa dels oprimits, però en qualsevol cas, assenyalar-la com una plaga bíblica i ignorar o beneir la dels botxins, és com a mínim miserable. I el cinquè és que no es coneix cap imperi que hagi renunciat a les seves colònies amb mitjans "legals", doncs ja se sap qui dissenya les lleis i amb quina finalitat.

Tot això ho tenia molt clar el nostre company Xirinacs, que al Fossar va assegurar que "Gandhi deia que el no violent no pot tractar amb neutralitat les parts d'un conflicte violent: l'agressor és l'enemic, i l'agradit l'amig, malgrat sigui violent". Més clar i transparent seria difícil de dir i per això el van tornar a empresonar.

Grinyolen els soterranis de l'Audiència Nacional espanyola, a on es preparen democràticament per tornar a il·legalitzar les idees, perquè el que es persegueix és l'assumpció del discurs totpoderós de l'estat, es persegueix el suïcidi col·lectiu que representa la renúncia a la pràctica de la nostra forma de ser i pensar. Ens volen normalitzar, però alguns i algunes ens estimem més continuar essent salvatges. Salvatgement lliures.

EDITORIAL

Negar el que és evident

Els cossos policials torturen amb total impunitat legal i cobertura política i mediàtica. Qui afirmi el contrari és un ingenu o bé en treu profit d'aquesta situació. Les darreres setmanes s'han conegut casos de mort en estranyes circumstàncies (Guardamar i Borriana) als Països Catalans i casos de tortura (Igor Portu i Mattin Sarasola) a Euskal Herria. Tots tres casos amb la Guardia Civil com a protagonista. I és que, segons afirma la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura (CPT), hi ha 4.000 denúncies per tortura al llarg i ample de l'Estat espanyol entre 2001 i 2006. A més, organismes pels drets humans (Amnistia Internacional, per exemple) i institucions internacionals (Comitè Europeu per la Prevenció de la Tortura, el relator especial de Nacions Unides contra la Tortura o el Tribunal Europeu de Drets Humans d'Estrasburg) denuncien, any rere any, que a l'Estat espanyol es tortura.

Si fem un cop d'ull als informes que des de 2004 publica la CPT podem veure que, d'una banda, són tots els cossos policials (Guardia Civil, policies regionals i estatals, i "funcionaris" de presons) els que torturen. D'altra banda, veurem que els casos de tortura són més freqüents a les nacions ocupades per l'Estat espanyol on la lluita per la independència presenta una major intensitat. A més, si parem atenció de quines són les persones que reben aquest tracte inhumà veurem que entre la gent torturada els percentatges més alts tenen lloc entre els moviments socials i polítics, i també entre les persones nouvingudes. Aquest comportament ens demostra, d'una banda, un profund racisme i, d'una altra, que encara que se'ls vulga presentar com a treballadors, com a funcionaris, els cossos policials compleixen una funció repressiva que garanteix el "bon funcionament" d'aquest sistema que patim.

Amb tot, els darrers casos del País Valencià ens demostren que tothom pot ser una víctima potencial, ja que les persones que aquesta setmana han estat trobades mortes en dependències de la Guardia Civil a Guardamar i Borriana eren un acusat d'un furt de vehicles de motor i un implicat en un accident de trànsit. No podem parlar ací de fets aïllats, ja que fa un any i escaig una altra persona moria en una caserna de la Guardia Civil i una altra perdia la melsa en les dependències de la policia local de Torrevella.

També cal recordar una altra de les denúncies que han fet els organismes internacionals esmentats: el fort corporativisme policial. En cap cas hi ha hagut denúncies públiques ni dels seus sindicats, ni dels seus caps demanant responsabilitats en els casos en què queda ben palès que s'han extralimitat i han insultat, apallissat, violat o assassinat persones detingudes. Sempre sentirem parlar "d'ús reglamentari de la força" i de "l'èxit i eficàcia" de les actuacions policials contra qualsevol dissidència. Ni els aparells judicials ni els mitjans de comunicació acostumen a qüestionar els seus mètodes, més aviat desqualifiquen qualsevol persona que dubte de la "veritat oficial".

Tanmateix, allò més preocupant és que no hi ha cap voluntat política per eradicar la tortura. Ni els partits autoanomenats catalanistes i d'esquerra, ni els autoanomenats progressistes han fet mai res que posés en perill el seu sou i les seues butaques a les institucions.

Finalment, si heu seguit les notícies els darrers dies a la televisió podreu observar com el cas de Borriana i Guardamar no han estat notícia. I pel que fa a Igor Portu i Mattin Sarasola, o directament no han emprat la paraula tortura o no han donat crèdit a la denúncia de Portu, i sobretot s'han afanyat a mostrar-nos com n'eren de malvats ell i Sarasola. Per últim, són força significatives les declaracions efectuades per José Bono (exministre de Defensa i actual candidat pel PSOE a diputat) qui, just el dia següent de les denúncies dels dos xicots bascos va manifestar a Radio Nacional de España: "Si jo hagués de dirigir un consell de guàrdia civils, els diria que no hi haguessin baixes, però que si n'hi ha d'haver que no siguin de les nostres". Queda clar que ni la gent nouvinguda, ni les persones sense sostre, ni la gent aturada, ni la gent que lluita per la seua terra... són dels seus. I és d'agrair aquesta claredat del senyor Bono en exposar les seues intencions.

FULLEJANT LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM

Destil·lant racisme des de la ràdio pública

És dissabte 19 de gener al matí i em llevo d'hora. Escolto *Catalunya Ràdio* mentre feinejo. Són les 10. Després de les notícies comença "El suplement". D'aquest programa m'agrada sobretot el concurs que fan. D'altres parts no m'agraden tant, però si estàs posant ordre o escombrant és distret. La manera habitual que tenen últimament de començar és amb una conversa que han registrat dies abans al carrer entre el locutor del programa i alguna persona que s'ha trobat, i li va fent preguntes. No crec que l'elecció del fragment de conversa que reproduïen sigui aleatòria, sinó que quan

Imatge de les imputacions de "La Dèria" a un Regata a Puerto de Gijón, Santander, en Maig 1948.
**Apresados en Venezuela
160 inmigrantes ilegales Canarios**

l'escullen -i més si tenim en compte que és la manera de començar el programa- ho fan perquè li volen donar notorietat. El presentador, en Xavier Solà, pregunta a una dona com pensa que va el país. Ella diu que està molt preocupada: "Cada cop hi ha més morts i més atracaments. Han de fer fora molta gent d'aquí". I tota satisfeta de parlar per ràdio es lamenta que fa massa temps que aquí hi deixen entrar a tothom que vol. I continua dient que són uns bruts, que han convertit el seu edifici en una cova: "Crec que són gent que mai ha viscut en pisos, que sempre han viscut en *chabolas*". El presentador li pregunta: "I de quin país són els

immigrants que viuen a la seva escala?". "No ho sé, jo els veig a tots iguals", respon ella. I continua animada: "El que fan els immigrants és prendre'ns la feina, perquè accepten sous més baixos que la gent d'aquí". I va pujant el to: "Els hi donen més facilitats perquè són gent pobre... però jo també sóc pobre. A ells els donen vals perquè vagin a comprar més barat, tenen l'escola gratuïta, els hi donen tot el que volen, obren botigues perquè no els fan pagar impostos... Tinc companys a la feina que són de fora i els donen vals per anar a comprar al Lidl". Això sí, diu que ella no és racista. I tot això en castellà, perquè la dona

és extremeña, explica. Tot i que s'afanya a explicar que quan vol parla en català, malgrat que no ho demostra en cap moment de la conversa. Amb això no vull dir que la gent catalanoparlant no sigui racista, estic convençuda que en trobaríem molts del mateix parer. Però és significatiu que una persona que fa alguns decennis va haver de migrar, ara tingui aquesta actitud cap als que ho han de fer avui en dia.

Després del programa continua una música simpàtica, un acudit, la presentació del concurs del dia... com si les declaracions de la dona fossin d'allò més normals. Bé, és cert que molta gent pensa com ella, que avui en dia no és una percepció aïllada a la societat catalana. Però deixar-les anar i no contrastar cap de les afirmacions que alegrement ha fet la senyora no és precisament un exemple de bon periodisme.

Tanco la ràdio. I em ve a la memòria un retall de premsa que em van enviar fa uns quants mesos. El podeu veure a la imatge que acompanya aquest text. És de l'any 1949. Aleshores els immigrants "il·legals" no arribaven a Europa, sinó que en marxaven.

Curta, molta curta tenim la memòria. I la solidaritat.

L'APUNT

Unitat?

GUILLEM COLOM PALMA

Segons les darreres informacions el nom de la coalició nacionalista que s'ha creat a les Illes per anar al Congrés espanyol durà la paraula "unitat" al seu nom. Vol dir això que aquesta candidatura representa la unitat? Res més enfora de la realitat, car la creació d'aquesta coalició no respon més que la redefinició que s'està produint a l'espai nacionalista a les Illes. Aquesta redefinició va començar quan el PSM decidí formar el Bloc amb EU-EV (inclús abans), moment en què un grup de militants abandonaren el partit per "esquerra", i crearen Entesa per Mallorca. Aquest partit municipalista no hauria tingut més importància si UM hagués tornat a pactar amb la dreta anticatalana, però finalment decidí canviar de socis i donar el govern als socialdemòcrates. A més, el relleu de Munar ha fet que el sector crític del partit, més proper al nacionalisme, hagi agafat poder en l'executiva del partit.

Això provocà l'acostament entre Entesa i UM, acostament que es veia venir d'enfora. D'aquesta manera, el que han cercat tant Entesa com ERC ha estat pactar amb UM per tal de posar en una situació molt difícil el PSM. Aprofitant la desconfiança cap a EU, tant Entesa com ERC han obligat al PSM a decidir entre ser acusat de no haver intentat que per primera vegada les Illes tenguessin un diputat nacionalista a Madrid, o de carregar-se el Bloc. Així doncs, el PSM finalment ha decidit prioritzar l'eix nacional enlloc del social.

Tots aquests moviments es basen únicament en interessos partidistes, ja que si no s'afegeix EU a la coalició sembla molt complicat assolir l'escó. Des d'un principi UM ja va dir que no volia a EU i vice-versa, amb la qual cosa la unitat a l'esquerra del PSOE era inviable. Ara bé, el millor d'aquests moviments és que els partits mostren les seves idees de forma més clara, amb la qual cosa sabem que el president d'EUIB pensa que si ells són d'obediència estatal, retret que feien UM i Entesa, ERC és d'obediència catalana. Es veu que per ells Madrid i Barcelona són el mateix...

Comença la cursa per enviar diputats catalans a Madrid

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Fins a 88 diputats escolliran les ciutadanes i els ciutadans dels Països Catalans per al Parlament espanyol el 9 de març, dels 350 que componen la cambra. Des de fa algunes setmanes ja ha començat la precampanya dels partits per guanyar-se l'electorat. Mentre que al Principat ningú s'ha coaligat, algunes formacions mallorquines i valencianes han decidit unir esforços per tenir més possibilitats d'obtenir representació, cosa que ha donat com a resultat coalicions que susciten diverses reflexions. La configuració de totes dues coalicions és molt similar: una unió dels partits polítics que no tenen obediència estatal. El que ha comportat és que, més enllà d'un perfil que varia entre el regionalisme i el catalanisme, mostrin un ventall que va del centre-dreta fins a l'esquerra parlamentària.

Una coalició fruit de les picabaralles d'EUPV

La candidatura conjunta que es pre-

senta al País Valencià la conformen el Bloc Nacionalista Valencià (BNV), els Verds-Esquerra Ecologista i Iniciativa del Poble Valencià (IPV). Aquesta última sigla correspon al grup de militants d'Esquerra Unida del País Valencià que van constituir-se com a partit dins d'EUPV després de les eleccions autonòmiques per desavinences amb la direcció del partit. Tot i el conflicte, però, la seva intenció era presentar-se dins d'EUPV. La recent formada IPV jugava de cara a les eleccions estatals amb l'avenç que una de les seves impulsores és Isaura Navarro, que els darrers quatre anys ja ha estat diputada a Madrid per EUPV. La pugna entre el sector oficial i IPV s'ha saldat amb la decisió del grup de Navarro de trencar definitivament amb el partit on fins ara participaven i buscar uns altres socis per fer una coalició.

Finalment, EUPV presenta per València Antonio Montalban, que sem-

bla que ho tindrà difícil per obtenir els mateixos vots que va aconseguir fa quatre anys Isaura Navarro i que li van permetre ocupar un escó al Congrés espanyol. Alhora, Navarro tampoc serà senzill per Navarro repetir resultat, sobretot perquè el trencament amb EUPV i la coalició amb el BNV no agrada a una part dels seus antics votants.

Unitat per les Illes

La unió entre tots els partits polítics balears que no són delegacions de formacions estatals té l'objectiu d'aconseguir algun dels 8 diputats que les illes envien a Madrid. La coalició s'ha batejat com a Unitat per les Illes, i hi participen: PSM, ERC i Unió Mallorquina. Si bé fa un any aquesta coalició hauria pogut generar il·lusió en part de l'electorat, el descens que ha comportat l'incompliment de promeses electorals per part del recent govern balear on participen els grups de

Unitat podria desactivar part dels votants.

Obediències diverses

La majoria de diputats, però, sobretot al País Valencià i a les Illes, seran del PSOE i del PP, i quedaran diluïts entre els respectius potents grups parlamentaris que treballen per reforçar el projecte estatal espanyol.

Els candidats dels partits que no tenen lligams estatals acudeixen a Madrid assegurant que treballaran per aconseguir majors beneficis per la població dels Països Catalans en forma de competències i diners. És per això que la majoria obriran la mà al PSOE com a socis, bé des del mateix govern de l'Estat, bé des de les Corts. Tot i això, farien bé tots ells de recordar la trajectòria de promeses i incompliments que han tingut un rere l'altre els diversos presidents espanyols amb els Països Catalans.

En aquests darrers dies s'ha anat fent públic el nom de les persones que encapçalarien les llistes al Congrés per la província de Barcelona. Esdevinguts de facto els candidats catalans, el seu perfil respon tant als equilibris interns d'aquestes formacions com a la voluntat de projectar una certa imatge entre l'electorat.

A Ciutadans les perspectives de continuïtat del projecte són negres. El fracàs de la coalició amb els sectors orangistes bascos, i la reapropiació del discurs lingüístic per part del PP van anar restant espai i projecció mediàtica a aquesta formació. Per aquest motiu van suspendre les primàries a meitat del procés per tal de designar Albert Rivera com a candidat, amb l'argument que era l'únic perfil amb el qual les enquestes donaven possibilitats reals d'aconseguir representació.

Les aigües també baixen mogudes al PP català. El triomf de l'ala extremista damunt l'ala neoliberal del partit es va concretar ja fa uns mesos amb la sortida de Josep Piqué d'aquesta formació. Si bé en un primer moment va circular el nom de l'ultra Xavier Garcia Albiol, finalment la cap de llist-

Els candidats de la Província de Barcelona

ABEL CALDERA BERGA

ta serà Dolors Nadal, una candidata de consens en un partit que al Principat sempre s'ha caracteritzat per una profunda divisió interna.

A ICV les eleccions generals se'ls presenten plàcides. A diferència del seu desdibuixament en la gestió autonòmica, el treball del diputat Joan Herrera defensant el servei de rodalies han projectat una imatge de diputat lluitador i treballador que la formació intentarà rendibilitzar el proper 9 de març.

ERC ha tingut un procés preelectoral mogut. En la configuració de les llistes a les diferents demarcacions, especialment a Tarragona, ha esclatat la pugna interna entre els oficialistes i crítics de totes bandes. Finalment, els equilibris interns han fet desistir dels intents de configu-

rar una llista oberta a la societat civil, i s'ha optat per Joan Rido, un oficialista de perfil acceptable pels crítics.

La designació de candidats al PSC ha estat, com ja ens té acostumats aquest partit, una festa "a la búlgara". Carme Chacón ha estat designada per l'aparell per encapçalar les llistes, en un clar intent de sobreposar la imatge més progre i juvenil, i alhora rendibilitzar els gestos a la galeria fets per la ministra d'habitatge, davant la imatge d'un PSC servil a un Zapatero que ha incomplert una vegada rere l'altra els seus compromisos en matèria autonòmica.

A CIU, la designació del cap de llista per Barcelona correspon, per reglament intern, a Unió. Josep Antoni Duran i Lleida, factòtum d'aquest partit, encapçalarà la llista. Haurà de fer front a l'estesa imatge de polític ambiciós en recerca de ministèri i a una excessiva inclinació a pactar amb el PP, davant d'un electorat convergent cada vegada més ansiós de gestos sobiranistes explícits. Davant d'això, la opció del democristià és la de mobilitzar la "Catalunya moderada", mitjançant el recurs a una plataforma de suport, "Sentit Comú".

La globalitza què...?
Un altre món no només és possible,
és imprescindible

per Josep Villarroya

claus per entendre el món

www.laccent.cat
www.bullent.net

El judici pels incidents del 4-F vist per a sentència

JORDI GARRIGÓS BARCELONA

La passada setmana va quedar vist per sentència el judici pels fets del 4 de febrer del 2006, on uns disturbis succeïts als voltants d'un casa okupada al carrer Sant Pere més Baix van acabar amb un membre de la Guàrdia Urbana en estat de coma i la detenció de nou joves, tres dels quals van ingressar en presó provisional a l'espera de judici.

Gairebé dos anys després d'aquella nit, els acusats seien al banc de l'Audiència Provincial durant cinc intensos dies de testimonis, defenses i acusacions entremig de concentracions de suport al carrer i una forta presència de mitjans de comunicació. El del 4-F és un cas que ha generat força ressò no només al Principat sinó també a l'Amèrica Llatina, d'on procedien els tres joves empresonats. Per aquest motiu van desplaçar-se fins a Barcelona diversos observadors internacionals on destacaven la presència de Nora Cortinas de Las Madres de la Plaza de Mayo de l'Argentina o Jaime Naranjo, president de la Comissió de Drets Humans del Senat xilè.

Culpables de facto

"Als tres nois mai se'ls va aplicar la presumpció d'innocència". Són paraules pronunciades hores abans del judici per Maria Inés Garrido, mare de Juan, un dels acusats de procedència argentina. I es que el sentiment general de les famílies dels detinguts ha estat un clam en contra la poca claredat amb que s'ha desenvolupat el cas. "Hi ha molts punts obscurs per part de la policia, moltes coses difícils d'explicar i demostrar ja que no ho han investigat, no tenen cap prova", explicava a L'ACCENT la Mariana Hiulodoro, mare d'en Rodrigo que apuntava que amb un policia en coma

Imatge de les sessions del judici // FOTO: Albert Garcia

"era evident que tot això s'havia de tapar per tal de deixar l'opinió pública tranquil·la". Durant el primer dia de judici, celebrat el 7 de gener, van testificar els nou acusats i, segons van explicar els seus advocats, van repetir la mateixa versió que han defensat des del principi.

Objectes des de la casa

A la següent sessió va arribar el torn dels testimonis dels fets. Entre ells van testificar dos conductors d'ambulàncies, dues infermeres i el metge que va atendre al guàrdia urbà ferit. Tot i que recorden pocs detalls del que va passar aquella nit, van coincidir que els agents desplaçats a la zona, portaven el casc posat i els escuts en alt pels vidres i testos que queien de la casa. Un detall important ja que els policies asseguren que l'impacte

que va rebre el seu company ferit va ser una pedra tirada des del carrer i per tant, en posició horitzontal i no vertical, cosa que els acusats neguen rotundament. El dia següent van declarar els policies municipals que van ser aquella nit a Sant Pere més Baix. Van repetir exactament la versió que havien donat al jutjat d'instrucció que va enviar als tres joves a presó. Durant el matí es van viure diverses situacions de tensió a causa de la forta presència intimidatòria de la policia secreta al voltant de la sala.

Vist per sentència

Durant el quart dia de judici van aparèixer a escena els testimonis de la defensa entre els quals s'inclouien metges forenses que desacreditaven la versió de la fiscalia sobre

la trajectòria del impacte. Finalment, el divendres 11 de gener es donava per acabat el judici. Amb la sala de l'Audiència del tot plena, la fiscalia, l'acusació particular, de la Guàrdia Urbana i de l'Ajuntament de Barcelona així com la defensa dels joves van fer els seus al·legats finals. Les penes que es demanen són d'11 anys de presó pels imputats en l'agressió al policia i l'absolució per part de la defensa. La sentència serà pública d'aquí uns mesos tot i que quatre dies després arribava una notícia esperançadora pels imputats ja que 23 mesos després, Juan i Àlex van sortir de la presó en llibertat condicional. Mentre, Rodrigo continua tancat quan d'aquí pocs dies es compliran els dos anys que la llei fixa com a màxim de presó preventiva.

La versió silenciada d'aquella matinada

El cas de la nit de divendres 4 de febrer de 2006 ha generat diverses versions sobre els fets de la casa okupada de Sant Pere més Baix. Des de la majoria de mitjans de comunicació, l'única explicació veraç per entendre perquè un agent de la Guàrdia Urbana es troba en estat vegetatiu és la que defensa el cos de seguretat municipal. Però tot i això, tan els represaliats com les seves famílies defensen una versió radicalment oposada que ha estat altament silenciada donada, segurament, per l'alarma social generada pel resultat d'aquella matinada. Per això, des d'aquestes línies intentarem donar veu a la versió que defensen els acusats pel judici del 4-F.

La casa Anarkopeña era un immoble amb diverses denúncies per part del veïnat del Born. Tràfic de drogues, lloguer il·legal d'habitacions i fins i tot prostitució es mesclaven, sempre segons els veïns, amb festes setmanals que duraven fins al matí de diumenge. S'ha de dir que era un centre social que es trobava fora de l'Assemblea d'Okupes de Barcelona i que s'havien desvinculat en diverses ocasions de les activitats que es portaven a terme dins aquella casa. La

tarda del 3 de febrer, dotacions de la Guàrdia Urbana van procedir a precintat la porta de l'Anarkopeña, barrera que es va anar trencant a mesura que anava passant la nit tot i la presència policial al voltant de la casa. A altes hores de la matinada ja eren gairebé un miler les persones concentrades a la festa del centre okupat, tal i com passava setmana rere setmana. Cap a dos quarts de sis, van començar els

enfrentaments entre els agents i les persones que estaven dins l'edifici. Just en aquell moment, unes nou persones venien pel carrer Sant Pere entre els que es trobaven els tres imputats en el cas de l'agent agredit. Aquest grup va veure com queien objectes de tot tipus des de la casa cap als agents mentre un rellotge a terra així que van decidir marxar del lloc dels fets quan els antiavalots comencen a perseguir-los. En arribar a un carrer proper molt estret se succeïen les carregues, sobretot a Juan, que quedà a terra mentre era apallissat pels agents.

Eren moments de confusió en què la Guàrdia Urbana va detenir arbitràriament la gent que va trobar pel carrer seguint clares línies estètiques. Fins a nou persones són detingudes en aquella operació i des de primera hora del matí, el rumor que un test ha deixat en coma a un agent del cos municipal comença a córrer com la pólvora per la ciutat. A partir d'aquí començaran a circular diverses versions, es dividirà els acusats en dos grups i hi haurà tortures. El resultat ja el coneixem: gairebé dos anys en presó preventiva i demandes d'altres penes per en Juan, en Rodrigo i l'Àlex al judici que s'ha celebrat recentment. Diverses preguntes ens vénen a tots al cap: per què van aparèixer els i les treballadores de Barcelona Neta tan poques hores després d'un suposat intent d'homocidi? No caldria reunir totes les proves? Per què cap dels imputats forma part de la gent que portava l'Anarkopeña? Masses interrogants per un cas amb infinitat de clarobscurs.

L'ANÀLISI

Les irregularitats judicials

ARNAU MALLOL BARCELONA

Després de celebrar-se el judici pels fets del 4 de febrer del 2006 podem afirmar que ens trobem davant d'un nou muntatge policial.

Des del primer instant, la legalitat de les actuacions brillava per la seva absència. Els agents de la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra enlloc de recollir i custodiar les proves del delictes, van ordenar netejar tot el carrer, d'aquesta manera van desaparèixer totes les proves físiques. La mateixa fiscal en l'escrit de conclusions finals reconeix que "la recollida de proves per part dels agents potser no es va fer de la millor manera".

El següent pas de l'actuació policial va ser detenir a nou persones, acusant-les d'agredir als agents. D'aquests detinguts, tres ingressaren a presó provisional, pel suposadament elevat risc de fuga, en tant que dos són xilens i un és argentí. Els altres sis detinguts van ser posats en llibertat amb càrrecs a l'espera del judici.

Legalment, la presó provisional és l'últim recurs del dret processal penal, ja que suposa privar de llibertat a una persona sense que s'hagi demostrat la seva culpabilitat. Aquesta situació pot durar com a màxim dos anys, encara que si es preveu que el judici no es pot celebrar durant aquest termini de temps, el jutge pot prorrogar la presó dos anys més.

Els tres principals processats són acusats per la fiscalia i per totes les acusacions particulars com els "caps que exaltaven, dirigien i animaven el grup que s'enfrontava als agents", i, per això, els acusen de ser coautors amb premeditació (preparació) dels delictes de lesions i atemptat contra l'autoritat. Concretament, la fiscalia sosté que en Rodrigo, en Juan i l'Àlex van organitzar un petit grup de persones per atacar, amb pedres, tanques i d'altres objectes, als agents de la Guàrdia Urbana que custodiaven la casa. Per altra banda, la fiscalia acusa als altres sis processats de formar part d'un altre grup que va provocar "grues altercats, i aprofitaren la situació creada per l'actuació dels altres processats".

D'aquí unes setmanes sabrem fins a quin punt els jutges de l'Audiència Provincial de Barcelona s'han cregut la versió d'actuació "en grup" sostinguda per la fiscalia i les acusacions particulars, o reconeixen que ens trobem davant d'un nou muntatge policial.

Est moment, en Juan i l'Àlex han estat excarcerats, fet que apunta que la sentència els condemnarà a dos anys de presó com a màxim. En canvi, en Rodrigo continua en presó provisional, fet que pot indicar una pena major.

BREUS

Moratòria urbanística

Aquest passat mes de desembre es va aprovar a Mallorca una moratòria urbanística que, durant mig any, atura 14 urbanitzacions. Aquesta moratòria s'aprovà en un tens debat al Parlament balear on les desqualificacions entre els diferents grups del Pacte i el PP foren una constant. Així i tot el PP votà juntament amb el govern a favor de la moratòria en tots els punts excepte un, referit a una urbanització de més de 600 places a Escorca, municipi governat pel PP. La moratòria també atura nou àrees de reconversió territorial (ART), operacions per traslladar usos urbanístics d'un lloc a un altre.

El decret protegeix zones emblemàtiques com Ses Fontanelles o Ses Feixes; també amplia les àrees de protecció especial de Mallorca i paralitza qualsevol obra a Cala Blanca, Montport, Cala Marçal, Son Real, Alcanada, Regana, Can Vairet, Muleta, el Vilar i Cala Carbó.

El fet però, que des del Govern fa gairebé mig any s'annuncià la intenció de dur endavant la llei, ha fet que durant aquest temps les promotores s'hagin entregat a fons per aprovar el major nombre de projectes possibles abans que arribés la moratòria, fet que ha restat efectiu en la protecció d'espais.

Nou Kasal a València

El Kasal Popular "Al-Jaleo" de València ja és una realitat. El passat dissabte 19 de gener, l'última ocupació a València va fer la seua jornada de presentació. Diferents activitats van servir per donar a conèixer al veïnat del barri d'Algirós d'aquesta ciutat, el plantejament i activitats del centre social. Al llarg de tot el dia s'hi féu jornada de neteja i rehabilitació, pintada de murals, un dinar popular i una taula rodona amb proposta d'activitats. Un concert en format jam session va servir per tancar la jornada. Entre les activitats que ha programat el Kasal "Al-Jaleo" hi ha cineforum, l'obertura d'una biblioteca, tallers de pintura, cursos de català, autodefensa per a dones i diferents jornades internacionals. Molts veïns del barri aprofitaren per passar-se pel nou espai alliberat per interessar-se per les activitats programades i donar suport.

Zapatero i Sarkozy donen llargues a la MAT

LAIA CREUS GIRONA

Els presidents espanyol i francès es van comprometre a acordar el projecte definitiu de la interconnexió abans del 30 de juny. Així doncs, la cimera francoespanyola celebrada el passat 10 de gener no va concretar cap qüestió ni va donar novetats de cap mena. La Plataforma No a la MAT considera que "les coses estan com estaven". D'altra banda, l'informe de Monti, el mediador europeu, posa en dubte la necessitat de la línia.

Zapatero i Sarkozy s'han compromès a fixar la millor opció tècnica, econòmica i ambiental per la MAT abans del 30 de juny. Durant la cimera es va acordar, això sí, la creació d'un organisme format per Red Eléctrica Espanyola (REE) i la seva homòloga francesa RTE amb l'objectiu de definir el traçat i realitzar estudis que conculguin la viabilitat tècnica, econòmica i ambiental del projecte.

La Plataforma No a la MAT considera que tot segueix pendent: "El tram transfronterer de la interconnexió per decidir, el traçat entre Bescanó i Santa Llogaia per definir el tram inicial entre Sentmenat i Bescanó es troba en l'inici d'unes obres que fins ara han estat plegades d'irregularitats i amb un procés d'expropiació esperpèntic".

Malgrat tot, José Luis Rodríguez Zapatero va anunciar que "el traçat està molt avançat i que la cimera és l'impuls definitiu" per posar en marxa l'interconnexió elèctrica entre els estats espanyol i francès.

L'informe de Monti

Per la seva banda Mario Monti, el coordinador europeu de la connexió elèctrica, va presentar el seu informe el mateix 10 de gener. El text plantejava l'opció de cobrar a les empreses que utilitzin la MAT per invertir els diners a la zona i compensar així els perjudicis que pot provocar la línia d'alta tensió al territori.

Per la seva banda, la Plataforma No a la MAT no ha volgut valorar

l'informe, doncs l'entitat es referma en la seva posició d'exigir, abans que res, que es justifiqui la necessitat d'una infraestructura d'aquestes característiques. Així ho han secundat les altres tres plataformes contràries a la línia (AMMAT, el col·lectiu nord-català no a la MAT/THT i Sidecco), en una reunió que va tenir lloc el passat 10 de gener a Arles (el Vallespir).

Segons Joan Martí, portaveu de la Plataforma No a la MAT, tot i que es tracta d'un "informe fet a mida pels governs, [...] Monti reconeix que les expropiacions del tram entre Sentmenat i Bescanó han estat mal fetes". A més, en l'informe posa en dubte la necessitat de la línia d'alta tensió: "Monti considera la opció de reforçar tècnica i tecnològicament les línies actuals per no haver de construir la MAT", assegura Martí.

Els paranyes de Nieto
El secretari general d'Energia Ignasi Nieto anunciava, dos dies abans de la cimera, que els estats espanyol i francès havien arribat a un acord per fer passar la línia d'alta tensió per la Jonquera.

L'afirmació de Nieto, però, no es va ratificar durant la cimera en cap sentit. Per la Plataforma No a la MAT, "les declaracions de Nieto s'han revelat com absolutament inversemblants. [...] Això prova la voluntat d'intoxicació informativa per tal de pressionar els participants francesos a la cimera". Joan Martí,

Activistes de la Plataforma detinguts // FOTO: No a la MAT

portaveu de la plataforma, considera que les declaracions de Nieto també responien a la voluntat "d'enfonçar les plataformes i fer creure a l'opinió pública que el projecte ja està tancat i decidit".

Pocs dies després de la cimera, tretze alcaldes de l'Associació de Municipis contra la MAT (AMMAT), es van reunir amb el secretari general d'Energia, Ignasi Nieto, en una trobada poc fructífera. Nieto va assegurar als alcaldes que la línia es faria i que no seria soterrada. L'únic punt positiu de la reunió va ser la creació d'un interlocutor del Ministeri d'Indústria i Energia que mantingui informats de certes dades, no totes, als municipis membres de l'AMMAT.

Arrestats

Set integrants de No a la MAT van ser detinguts per ordre presidencial durant la cimera, tot i realitzar una acció de caire pacífic amb l'objectiu de manifestar-se contra el projecte. Els agents els van traslladar a una comissaria allunyada en la qual van

ser identificats i retinguts diverses hores.

Quan van quedar en llibertat, va ser sota l'amenaça de que, si tornaven a concentrar-se davant les portes de l'Elisi, el lloc on es celebrava la cimera, serien detinguts per segona vegada. Els manifestants, però, van poder entregar al gabinet de premsa de la presidència francesa un comunicat de rebuig a la línia de Molt Alta Tensió.

Pasqual Aguilà, portaveu dels detinguts, va valorar molt negativament les conclusions de la cimera: "Aquest anunci és un reflex de la campanya d'intoxicació que ha portat a terme el govern estatal en tot el que fa referència a l'alta tensió". "El resultat de la cimera ha postposat una concreció del traçat, i ha donat a entendre que l'Estat espanyol només vol confondre l'opinió pública amb els anuncis que ha fet darrerament", va afegir.

"Els afectats asseguren que les obres han tingut moltes irregularitats i el procés d'expropiacions ha estat esperpèntic"

"El resultat de la cimera dona a entendre que l'Estat espanyol pretén confondre l'opinió pública"

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTRONICA

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (12 EUROS) SEMESTRAL (24 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, 34 baixos, 08012 Barcelona // triqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT OFICINA CONTROL NUMERO DE COMpte

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

En marxa el Fòrum Social Català

HÈCTOR SERRA BARCELONA

Ja està tot a punt per donar el tret d'inici del primer Fòrum Social Català (FSCat). Durant els dies 25, 26 i 27 de gener, les entitats i els moviments socials d'arreu dels Països Catalans tenen un espai de trobada a la Universitat de Barcelona. L'aplec servirà per promoure el debat al voltant de diferents temàtiques i per traçar alternatives que se centren en les necessitats de l'ésser humà i en el respecte a la natura.

El programa d'activitats dels dies 25 i 26 inclou seminaris i tallers a través dels quals els col·lectius i les persones individuals estan convidats a participar. L'acte de cloenda del diumenge 27, sota el lema "Un altre món és possible", servirà per manifestar pels carrers de Barcelona l'oposició a l'actual model de desenvolupament dels pobles. A banda de les activitats d'aquests tres dies, també hi ha preparats desenes d'actes descentralitzats per tot el territori.

Trobada necessària

Iolanda Fresnillo, portaveu del FSCat, destaca que "la idea de fer un Fòrum Social Català ja va circular per Nairobi entre els catalans que vam assistir al darrer Fòrum Social Mundial, com a resposta a la crida de fer durant el 2008 un Dia d'Acció Global descentralitzat arreu del món". L'objectiu de la iniciati-

"La idea de fer un Fòrum Social Català ja va circular per Nairobi entre els catalans que vam assistir al darrer Fòrum Social Mundial"

va és fer coincidir en un mateix lloc la gent que lluita en una mateixa línia o per una mateixa causa. Per a Iolanda, "el Fòrum és una oportunitat per fer visibles les nostres lluites i les alternatives a l'opinió pública en general, cosa molt neces-

Acció de presentació del Fòrum Social a Barcelona // FOTO: FSCat

sària donada la debilitat dels grups per fer accions mediàtiques de forma individual". En resum, aquesta trobada és necessària per compartir les experiències d'uns i altres moviments. "És un espai on enxarrar-nos, fer pinya i dibuixar estratègies conjuntes", sentència Iolanda.

Força implicació

Centenars d'organitzacions de les diferents sectorials temàtiques s'han adherit al FSCat i han dissenyat el programa d'actes a través de les assemblees preparatòries. Quim Arrufat, un altre dels portaveus, subratlla la pluralitat dels col·lectius participants. "Des del FSCat vam voler ordenar la multitud de lluites, propostes i estratègies en quatre eixos temàtics: sociolaboral, defensa del territori, antiimperialisme i democràcia. Aquesta classificació no respon a cap enquadrament teòric, sinó que és la manera natural com les organitzacions del Fòrum han cregut que calia agrupar les lluites", aclareix Quim. D'aquesta manera, s'ha aconseguit traçar una agenda de les qüestions que més preocupen als moviments populars catalans.

L'esquerra independentista també hi serà present, junt amb molts altres moviments socials i polítics de l'esquerra transformadora del país.

"Hi serà present en l'organització de seminaris propis, com el d'autodeterminació organitzat per la campanya 300 anys, però també en seminaris coorganitzats juntament amb d'altres moviments i col·lectius, com un que organitza Maulets amb la federació d'Ecologistes de Catalunya, o el d'Alerta Solidària amb la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats", informa Quim.

"Centenars d'organitzacions de les diferents sectorials temàtiques s'han adherit al FSCat i han dissenyat el programa d'actes a través de les assemblees preparatòries"

La idea és donar continuïtat al FSCat però, segons indica Iolanda Fresnillo, "el com és el que encara no hem parlat i el que s'haurà de discutir en els propers mesos".

Continua la persecució per la crema de fotografies del rei

La persecució judicial a les persones que els darrers mesos han cremat retrats del rei espanyol als Països Catalans continua. Els últims episodis han estat la citació d'un tarragoní a l'Audiència Provincial de la seva ciutat i la filtració de la petició que fa l'Audiència Nacional espanyola de 3.600 euros a les 16 persones de Girona que encara estan imputades.

Concentració a Tarragona en solidaritat amb Sant // FOTO: L'ACCENT

REDACCIÓ BARCELONA

Dimecres 16 de gener, Santi Fortuny, militant de l'assemblea de l'organització independentista Endavant a Tarragona, estava citat a l'Audiència Provincial de Tarragona per ordre de l'Audiència Nacional espanyola. "No he comès cap delictes. Només he exercit la llibertat d'expressió", va declarar Fortuny davant del jutge. Fins a cinquanta persones es van concentrar a les portes dels jutjats en solidaritat amb l'imputat. Ara Fortuny queda a l'espera de la decisió que prengui el jutge.

Santi Fortuny havia cremat el retrat a cara descoberta a la plaça de la Font de Tarragona el 18 d'octubre, tal com va reconèixer davant del jutge. Els col·lectius de l'esquerra independentista havien convocat una concentració solidària amb Jaume Roure i Enric Stern el dia que eren jutjats a l'Audiència Nacional espanyola.

Petició fiscal

L'endemà de la citació de Tarra-

gona, es coneixia la petició que fa la Fiscalia espanyola contra les 16 persones de Girona que també han estat acusades de cremar una fotografia del rei espanyol: 3.600 euros de pena-multa per cadascuna. La petició s'ha conegut per una filtració, ja que com ha explicat a L'ACCENT el portaveu d'Alerta Solidària Lluís Sales, dos mesos després que s'esgotés el termini per a la Fiscalia per fer pública la seva acusació, l'advocat dels encausats encara no ha rebut la comunicació oficial. Un cop coneguda la petició, el judici a Madrid podria ser tant d'aquí a una setmana com d'aquí a quatre mesos.

La petició que fa el fiscal de l'Audiència Nacional és diferent en aquest cas que en els dos primers gironins que ja van ser jutjats i condemnats. Aleshores els van demanar una pena de presó arguint que es tractava d'un delicte perquè el rei era en el mateix moment de cremar les fotos a la ciutat de Girona i perquè anaven disfressats.

Calendari de L'ACCENT 2008
d'efemèrides revolucionàries mundials

amb il·lustracions de Roger Ferriols

Subscriu-t'hi ara i el rebràs gratuïtament

ppcc@laccent.cat // telf.616073328

La Ferreria: "paisatge, natura i història" en perill

ARNAU URGELL RIPOLL

La Tordera és un riu que neix el Montseny i després de 61 quilòmetres desemboca a la Mediterrània. En el seu camí, i especialment en el tram que discorre en la plana preitoral -el denominat Baix Montseny- té una gran pressió urbanística, industrial, d'infraestructures i d'activitats logístiques. La Ferreria, paratge situat al terme municipal de Sant Celoni esdevé un espai de 26 hectàrees que ha restat fins ara salvaguardat d'aquestes activitats i actualment amenaçat. Diverses entitats de la comarca encapçalades per la CUP de Sant Celoni lluiten per tal que la seva desclassificació urbanística "esdevingui un punt d'inflexió en l'ordenació territorial del Baix Montseny".

Mobilització popular i pacte institucional

La Ferreria constitueix segons Sergi Travessa, membre de la comissió de Territori de la CUP de Sant Celoni "un mosaic de 26 hectàrees de paisatges agrícoles i de ribera de gran valor al curs mitjà de la Tordera"; valors no només paisatgístics sinó d'espai inundable, patrimonials -elements catalogats com l'Hostal i la Ferreria així com el camí Ral- i un espai de lleure per als veïns de la Batllòria -nucli agregat a Sant Celoni-. També esdevé l'únic punt de connexió entre el Montseny i el Montnegre. "Paisatge, natura i història conflueixen en aquest paratge" resumeix Travessa.

El projecte de construcció d'un gran polígon industrial i logístic -que a la pràctica suposaria que tota la riba de Santa Maria de Palautordera a Hostalric quedés edificada- va provocar que a finals dels 90 la Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny aconseguís aturar de manera temporal el projecte. Actualment, i de nou amb l'amenaça sobre la taula, la CUP encapçalada una mobilització popular que comp-

ta amb el suport de la mateixa Coordinadora, la Plataforma Món amb Seny o el Casal Quico Sabaté.

En les passades eleccions municipals la CUP es va presentar per primera vegada i va esdevenir la tercera força i totalment decisiva amb dos regidors. Després de la decisió de l'Assemblea d'Unitat Popular es va aprovar un acord d'investidura amb CIU que va posar fi a 18 anys d'alcaldia de Joan Castaño (PSC). Entre els punts acordats hi havia tal com recorda Sergi Travessa "el compromís de desclassificar la Ferreria i la Verneda si no hi ha impediments legals i estudiant les possibles responsabilitats patrimonials que puguin derivar-se". En aquests moments s'espera un dictamen jurídic encarregat a la Universitat de Girona però mentre el govern municipal aposta per un acord amb els promotors la CUP exigeix la seva total preservació afirma Travessa.

Per la formació independentista "la desclassificació de la Ferreria no vol ser un fet aïllat, i per tal de recuperar la Tordera es treballa per presentar un document de creació d'un parc fluvial i agrari". En aquest sentit Sergi Travessa ens explica que "parteixen de la base d'un informe de la Coordinadora de l'any 2002 que va ser desat en un calaix pels responsables municipals". Aquest informe va comptar amb el suport de 1.000 signatures i també va ser recolzat per un dictamen realitzat per la tècnica de Patrimoni Natural del mateix consistori.

La propera cita és una rua de carnestoltes reivindicativa el 2 de febrer. Vestits de pagesos i pageses realitzaran una nova acció per conscienciar a la població de la importància de l'espai i sobretot pressionar a l'Ajuntament.

MÉS INFO:
[HTTP://SANTCELONI.CUP.CAT](http://santceloni.cup.cat)
[HTTP://WWW.MONAMBSENY.NET](http://www.monambseny.net)

La Tordera al seu pas per la Ferreria // FOTO: L'ACCENT

300 anys a Muro, Vila-real i Alcoi

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

Entre desembre de l'any passat i els primers dies del nou, diverses ciutats dels Països Catalans han tornat a revivir actes relacionats amb els 300 anys d'ocupació.

La primera d'aquestes celebracions se celebrà poc abans de passar a l'any nou. El dia 29 de desembre, a Muro, localitat de la comarca del Comtat s'hi va fer el concert "300 anys d'ocupació", organitzat a iniciativa de membres de les bandes municipals de Beniarres i de Muro, i de les colles de dolçainers l'Esport de Beniarres i "El Marell" de l'Alqueria d'Asnar. L'acte, que va aplegar vora quatre-centes persones, es va iniciar amb la lectura d'un manifest on es recordaren les tràgiques conseqüències de la derrota d'Almansa. De la mateixa manera també es va incidir en la difícil situació per la qual travessen les emissions de TV3 al País Valencià. Al llarg de la vetlla es van interpretar diferents toques representatives de la cultura catalana com els Segadors, la Santa Espina o el Cant dels Maulets, que va cantar Pep Gimeno, "Botifarra". La música es va acompanyar amb imatges de la lluita i resistència als Països Catalans d'aquests últims 300 anys. El punt i final el va posar una commovedora interpretació de la Muixaranga que va emocionar els assistents.

"Socarrats, però no vençuts"
 A Vila-real, la commemoració la va

Pancarta del cercavila pels carrers de Vila-real // FOTO: RF

organitzar la comissió local de la Campanya "300 anys d'ocupació", que aglutina l'Assemblea de Joves de la Plana Baixa-CAJEI, Endavant, COS i el SEPC, i amb el suport de les penyes del Vila-real Estel Groc i Borraxots. L'acte va consistir en una cercavila que va reunir mig centenar de veïns de la vila i que va recórrer els carrers més cèntrics de la població, fins a la Torre Motxa, un dels últims vestigis que resten d'aquell període. Sota aquest monument històric es féu la lectura del manifest, que recordà el 302è aniversari de la crema de la ciutat per les tropes borbòniques. De fet, la convocatòria de la cercavila portava el lema "Vila-real, socarrada però no vençuda". La mobilització va ser molt ben valorada pels seus organitzadors, amb l'apunt que des de feia anys l'esquerra independentista no havia tornat als

carrers vila-realencs d'una manera tan significativa.

Xerrades i Al Tall a Alcoi

Per últim, a Alcoi, la comissió 9 d'Octubre va programar un seguit d'activitats per aquest mes de gener, que es commemora el tercer centenari de la caiguda de la capital de l'Alcoià. A diferents espais de la ciutat es va desenvolupar un cicle de xerrades sobre la història comarcal durant la Guerra de Successió i que va comptar amb la presència del periodista Alfons Llorenç i de l'historiador Josep Lluís Santonja. També es va fer la presentació del document "Memorial de greuges d'Alcoi", per part del Centre Alcoià d'Estudis Històrics i Arqueològics. El punt fort d'aquestes jornades, però, el va posar l'actuació del grup de folk Al Tall.

Atacs als moviments socials de Catarroja

ANDRÉS GONZÁLEZ TORRENT

Les últimes setmanes els moviments socials de Catarroja (l'Horta Sud) han patit diverses agressions per part d'un grup de persones d'extrema dreta vinculats a les Joventuts del Grup d'Acció Valencianista (JJGAV).

Aquests atacs anaven dirigits principalment a les organitzacions que s'oposen al projecte urbanístic Nou Mil·lenni, un PAI que destrueix 170 ha d'horta, fins ara protegida, i preveu la construcció de més de 12.000 habitatges nous, triplicant pràcticament la població del municipi.

Quatre agressions en set dies
 Les primeres agressions es van pro-

duir el passat 3 de gener i van coincidir amb una cercavila de reis contra l'especulació convocada per Maulets i la Plataforma Salvem Catarroja, que va recórrer els carrers del poble i va portar carabals als responsables de l'especulació. Aprofitant aquest acte els blavers atacaren el campament situat davant l'alqueria de l'Hort dels Mestres, realitzaren pintades signades per les JJGAV i furtaren material divers. Cal recordar que des d'octubre un grup de veïns estan acampats davant d'aquest edifici del segle XVIII per protestar pel seu enderrocament i exigint la seua reconstrucció (veure L'ACCENT 118).

El segon atac es va produir abans del començament de la cercavila, quan els organitzadors es trobaven al Casal Jaume I de l'Horta Sud ultimant els preparatius de la marxa. Poc després de les sis de la vesprada una telefonada amenaçà de la col·locació d'una bomba i uns minuts després un artefacte explosiu casolà fet amb salfurnat va ser llançat a les portes del casal, amb la sort que l'ampolla no estava ben tancada i no va explotar. En eixe moment hi havia unes deu persones a les portes del local i podria haver causat diversos ferits.

Però aquestes no són les úniques agressions de 2008, en l'última setmana han aparegut també pintades a la seu del Bloc i la violència contra els opositors al PAI ha anat en augment, passant de les pintades a la destrossa del campament instal·lat a l'Hort dels Mestres.

Assemblea de Joves de Gràcia
 Casal Popular de Gràcia
 C. Rias de Orlano 39

especialistes en música independent
 BAT a BAT KULTUR
 C/ SANT ELIES 29, REUS
 TEL. 977 32 69 83 / bitik@batatbat.kultur.com

café bar
 entrepans, tapes i sopars
 carevolta.org
 santa teresa, 10 valència
 96 392 20 88

ger
 ENTITAT CULTURAL I ESPORTIVA
 carrer del Dr. J. R. 195, BIRBE (CARRAF) 08510
 que reconstruïm vila-realencs

Des de les viles i ciutats
 Construïm la unitat popular
 cup
 Candidatura d'Unitat Popular
 Vilafranca del Penedès
 C/ Santa Maria 4
 www.cupvila.org

CIÈNCIA I TECNOLOGIA

Les programadores invisibles

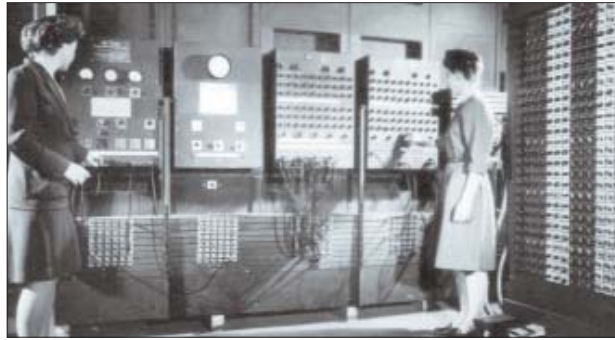
MARTÍ CIRICI BARCELONA

L'ENIAC (Electronic Numerical Integrator and Computer), acabat de construir l'any 1944, ha passat a la història de la ciència de la computació com un dels primers ordinadors, al costat de màquines llegendàries com el Colossus britànic o el Z3 de l'alemany Konrad Zuse; i per ser el primer ordinador digital electrònic de propòsit general, capaç de ser programat per a tasques diferents. El seu nom ha estat lligat als del físic John W. Mauchly i el brillant enginyer John Presper Eckert, que han entrat a la història com a pioners. Però el seu treball va ser possible gràcies a la menys coneguda però decisiva contribució d'un grup de dones, empleades de la Moore School of Electrical Engineering, de la Universitat de Pensilvània, que serien les primeres programadores. Ruth Lichterman, Kay McNulty, Betty Jennings, Betty Snyder, Marlyn Wescoff, i Frances Bilas, no es resignaren a seguir cap dels dos destins permesos a les dones amb educació universitària en la societat nord-americana de l'època: un era el de ser mestres, l'altre era el matrimoni. La seva intenció, lluny d'això, es dirigia a prosseguir l'estudi i treball en el camp de les matemàtiques.

Feina en temps de guerra

La Segona Guerra Mundial permeté la contractació de moltes dones en departaments universitaris, o en els cossos auxiliars dependents del Ministeri de Defensa, en un principi per fer feines de càlcul de trajectòries balístiques, que requerien llargs càlculs i feixugues hores d'elaboració de taules.

Totes eren matemàtiques, físiques i lògiques molt competents, però van rebre un tracte ben diferent dels companys. Per mesures de seguretat, inicialment les dones no podien accedir a les dependències de l'ENIAC, de manera que hagueren d'aprendre a programar la

Dues dones treballant a l'ENIAC

màquina utilitzant únicament dibuixos i diagrames, i quan van poder-hi entrar, gran part de l'aprenentatge l'hagueren de fer soles. Tot i així tingueren responsabilitat decisiva en el disseny de la programació, sinó també en el disseny de l'ordinador, inventant el camp de la programació a mesura que avançava el seu treball. Fou gràcies a la seva tasca que s'aconsegüí satisfactoriament fer funcionar l'ordinador, tant en el seus primers treballs de càlcul en període de guerra, com amb la resolució d'un problema d'integrals que faria popular l'ENIAC en una demostració l'any 1946.

Però el seu paper no va ser reconegut. Per l'exèrcit dels Estats Units, per qui treballaven, les inventores de la programació foren qualificades com a empleades de la categoria "sub-professional". Tampoc la història oficial de la ciència informàtica en destacà els seus mèrits fins més de 50 anys més tard de la creació de l'ENIAC. L'any 1997 serien reconegudes i premiades, així sí, amb els seus noms de casades. Kathleen Antonelli, Jean Bartik, Frances Holberton, Marlyn Meltzer, Frances Spence i Ruth

Teitelbaum.

Tot i que moltes d'elles hagueren d'abandonar la feina després del matrimoni, Jean Jennings i Betty Snyder seguiren treballant en el món de la informàtica, i participaren també en el desenvolupament de l'UNIVAC (Universal Automatic Computer) - el primer ordinador comercial, el 1948. Betty Snyder Holberton, a més, crearia el codi C-to, que permetia l'ús de comandaments senzilles amb teclat per a programar, enlloc dels discs i interruptors usats abans, i més tard treballaria amb els equips que crearen els llenguatges de programació COBOL i FORTRAN.

Més endavant, altres dones han tingut un destacadíssim paper en la informàtica, Grace Murray Hopper, és considerada la principal responsable de la invenció del llenguatge COBOL, i de la seva etapa com a programadora del Harvard Mark I, és a ella que es deu el terme de bug informàtic, que curiosament era una arna que s'havia encallat entre els relés de l'aparell i que n'impedia el funcionament.

trucció de la màquina. És a través d'aquestes que es va poder descobrir com va desenvolupar el primer llenguatge de programació de caràcter general interpretant les idees de Babbage sobre el funcionament de la seva màquina. Creà el primer programa informàtic, un "pla" descrivint els passos necessaris per calcular els valors dels nombres de Bernoulli, i a ella es deuen conceptes com el conjunt d'ordres que generen un bucle o subrutina de càlcul o de procés de dades. Malgrat tot, cap d'aquestes idees es posà a la pràctica, ja que la màquina de Babbage no s'arribaria a construir.

Casada amb el comte de Lovelace, Ada Augusta Byron King va morir als 36 anys de càncer uterí. Passaria a la història de la ciència com a Ada Lovelace. Charles Babbage l'anomenà "L'encantadora dels nombres". En honor seu i com a reconeixement de la seva contribució l'any 1979 es donaria nom al llenguatge de programació ADA.

Història de la ciència

Ada Lovelace

MARTÍ CIRICI BARCELONA

Molt abans de l'ENIAC, però, fou una altra dona la qui avui és considerada precursora de la ciència de la programació: Augusta Ada Byron, nascuda el 10 de desembre de 1815, i filla del poeta romàntic Lord Byron.

Ada creixé en una Anglaterra marcada per la revolució industrial, on la "popularització" de la ciència i la tècnica com a instrument molt útil per al progrés industrial i econòmic l'havia fet accessible no només als grans aristòcrates ociosos, sinó també a àmplies capes de la burgesia, incloses dones de posició social acomodada. Així Ada August

ta començaria a interessar-se pels estudis de matemàtiques, i a fer coneixences com Michael Faraday, David Brewster o Charles Wheatstone. D'aquesta manera, amb 18 anys, l'any 1834 coneixeria Charles Babbage, i els seus treballs per a la construcció de la màquina analítica, un enginy de càlcul considerat un dels primers antecedents dels ordinadors. Fou de les poques persones que comprengué l'abast d'aquell invent, i de seguida començaria a col·laborar-hi amb entusiasme.

Del període 1842-1843 es conserven les seves notes a una memòria per a la cons-

BREUS

Visió sobrehumana

Efectes de visió com els que han imaginat pel·lícules de ciència ficció com *Terminator* podrien ser realitat d'aquí a no gaire. Investigadors de la universitat de Washington van presentar lents amb petits circuits impresos i llums electrònics integrats, que permetrien integrar de forma biològicament segura dispositius de visió amb característiques molt interessants. Des de mostrar a la vista informacions útils a determinats professionals, pilots o cirurgians, ajudes per a discapacitats visuals, o fins i tot per a la indústria de les comunicacions o l'entreteniment.

Fins ara, els materials usats per fer els circuits feien difícil integrar-los de forma segura amb les lents, el que s'ha aconseguit doncs, és demostrar la viabilitat d'aquestes tècniques, s'han construït circuits de pocs nanòmetres de gruix, una mil·lèsima part d'un cabell humà, i construir LED de poc menys d'un terç de mil·límetre. Les peces, que semblen una lleu pols gris, s'encaixen amb la tècnica de l'autoensamblatge, gràcies a la seva forma, i es col·loquen gràcies a forces de capil·laritat, similars a les que impulsen l'aigua per les fulles de les plantes. Un cop muntats, els dispositius no obstrueixen la visió, i en encendre's determinats LED poden mostrar diferents imatges sobreposades.

Ara caldrà que posteriors treballs donin forma a les possibilitats d'aquestes tècniques, de moment, ja s'està treballant en afegir-hi comunicació *wireless*, i en el futur confien a poder alimentar-les amb una combinació de potència obtinguda per radiofreqüència i petites cèl·lules solars incorporades a les lents.

El nucli de GNU/Linux sense la GPLv3?

El programador del nucli o kernel Linux - el cor del sistema operatiu lliure GNU/Linux -, el finlandès Linus Torvalds, va fer-lo públic fa 15 anys amb la llicència pública general de GNU, la GPL. La General Purpose License és una llicència que garanteix que un programa sigui de codi obert i que, a més, no pugui ser apropiat i tancat per cap altre, encara que el modifiqui. Va ser creada per Richard Stallman, pare del projecte GNU, per garantir que el programari sigui lliure.

Actualment el nucli està sota la versió 2 d'aquesta llicència, i ha estat gràcies a la GPL que ha aconseguit ser tant popular, en la mesura que ha pogut anar reproduint-se i incorporant totes les aportacions de la comunitat de programadors gràcies al seu caràcter obert i l'obligació de fer-ne públiques i obertes totes les millores i modificacions.

Aquest passat 2007, la Free Software Foundation, dirigida per Richard Stallman, féu pública la versió 3 de la llicència, que vol donar resposta a les necessitats que han suposat els canvis en la informàtica durant tots aquests anys, així com els perills que suposen qüestions legals com les patents, o estratègies com la "tivoització", o la *Treachorous Computing* (informàtica traïdora), per impedir que els usuaris facin servir programari modificat o alternatiu al desitjat per determinades companyies. La primera simplement bloqueja l'execució del programari modificat; la segona permet a llocs web rebutjar la comunicació amb programari modificat. Les dues són usades habitualment per a imposar característiques malicioses com la Gestió de Restriccions Digitals (*Digital Restrictions Management*, DRM -vegeu L'ACCENT 101).

Torvalds, però, no s'ha mostrat gaire interessat en aquestes qüestions, ni amb les implicacions ètiques i socials del programari lliure, i afirma que no considera necessari adoptar la nova versió de la llicència, a diferència d'altres projectes de programari lliure que ja han afirmat que s'acolliran la GPLv3.

cup
Candidatura d'Unitat Popular
de Molins de Rei

Adreça local: C/ Verdader 82,
08750 Molins de Rei
Telèfon: 815 603 425
Correu: molins@cup.cat
www.molins.cup.cat

cup
Candidatura d'Unitat Popular
Vilanova i la Geltrú

Terra d'escudella

vine a tastar
les nostres
cerveses
artesanes

C/ Premià, 20 baixos. Sants: Bon
www.tdk.cat tel: 93 422 18 13

menu del dia i de nit

obert
Dill. a Dill. de 9 a 24h
Dij. a Div. de 12 a 24h
Dij. de 12 a 24h

ITACA
Cooperativa

LA LLIÇA
Capellades Entitat cultural

OPINIÓ

FRAPE-BEHR i la via difícil

MARC CANDELA VALENCIA*

La deslocalització d'empreses i els expedients de regulació d'ocupació (ERO) són cada cop més habituals al nostre país, com a la resta dels països del mal anomenat primer món. Són algunes de les conseqüències de la globalització.

La resposta sindical quan una empresa planteja als seus treballadors un ERO ha seguit, en general, dues estratègies, que corresponen a dues concepcions radicalment diferents d'entendre i de gestionar els conflictes laborals. D'una banda hi ha la farsa dirigida i, de l'altra, la lluita participativa.

Els sindicats que practiquen la primera organitzen una mica d'enrenou en el carrer, surten a la premsa i s'asseuen a negociar l'ERO amb l'empresa fins que s'arriba a un acord en què qui sempre sol perdre és el treballador. I sempre tutel·lats per les cúpules. A casa nostra són els sindicats d'àmbit estatal que no tenen cap problema d'assumir que formen part de l'engranatge de l'estat i del sistema de producció capitalista.

Els sindicats que practiquen la segona estratègia opten per consultar els treballadors i treballadores afectats, per respectar i donar suport a les seues decisions i per mantenir encesa la flama de la lluita i de la reivindicació fins el final. Siguen quines siguin les conseqüències. Tot i que, a casa nostra, algun sindicat d'àmbit estatal opta per aquesta via, són fonamentalment els sindicats de casa nostra els qui s'engraden en aquesta estratègia.

Els treballadors de FRAPE-BEHR han optat per aquesta segona estratègia. És la via dura i difícil, la que et fa haver de suportar la pressió de l'empresa i de l'administració, la que no t'assegura el futur. Però és l'opció correcta, la que manté viva l'esperança i la que es comparteix amb els companys i companyes. I és la via d'una de les poques coses que de vegades ens queden: la dignitat.

*Intersindical Valenciana

La Generalitat aprova 92 acomiadaments a Frappe-Behr

Pancartes a l'entrada de la planta de Frappe-Behr

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

L'empresa Frappe-Behr de la Zona Franca de Barcelona passa per uns moments altament conflictius. La Conselleria de Treball ha aprovat un expedient de regulació d'ocupació (ERO) que significa 92 acomiadaments, amb una indemnització de 20 dies per any treballat, molt inferior a la proposada per la pròpia multinacional. En mobilitzar-se els treballadors contra aquests acomiadaments l'empresa ha dictat un *lockout*, o tancament empresarial.

La plantilla de Frappe-Behr, amb un llarg historial de lluita des dels anys 1970, s'enfronta a un futur incert. El Comitè d'Empresa, amb una majoria sindical de la Federació de Treballadors de Catalunya (IAC), ha anunciat noves i cada vegada més radicalitzades protestes.

Postures enfrontades

L'actual conflicte laboral de Frappe-Behr (veure L'ACCENT 120) es va iniciar amb l'exigència l'abril de 2007 per part de la direcció d'una reducció del 30% del salari dels treballadors per tal de mantenir

la factoria de la Zona Franca. En negar-se el Comitè a aquesta reducció, la multinacional alemanya va presentar un expedient de regulació, que comptava amb un pla A de 295 acomiadats, la totalitat de la plantilla. El pla B significava 103 acomiadaments, amb una indemnització de 45 dies per any treballat, amb un màxim de 42 mensualitats, a més de mesures de retrocés salarial, increments de la productivitat i una garantia d'escassament dos anys de viabilitat de l'empresa a Barcelona.

L'Assemblea de Treballadors, en canvi, només accepta una indemnització de 52 dies per any treballat per a les persones que voluntàriament acceptin deixar l'empresa, i un pla de prejubilacions, a més d'algunes mesures d'augment de la productivitat.

La Generalitat aprova 92 acomiadaments

Les converses entre treballadors i direcció no van aconseguir arribar a cap acord, i finalment la Conselleria de Treball va aprovar l'expe-

dient de regulació d'ocupació que significa 92 acomiadaments, amb una indemnització de 20 dies per anys treballat.

La resolució del govern autonòmic va ser rebuda amb indignació entre els treballadors. Els representants del Comitè d'Empresa han denunciat que un govern "suposadament d'esquerreres" hagi aprovat uns acomiadaments clarament il·legals, per l'existència de beneficis a l'empresa, a més d'indemnitzacions molt inferiors del que proposava la pròpia multinacional.

Tal com afirma Jesús Plaza, president del Comitè d'Empresa, "els treballadors no podem acceptar que la Generalitat, suposadament d'esquerreres, i que hauria de defensar en principi als treballadors, hagi fixat indemnitzacions molt inferiors al que ens havia ofert l'empresa". Els advocats defensors dels treballadors, per la seva part, han mostrat la seva "perplexitat" davant d'un fet "sense precedents".

Darreres mobilitzacions i lockout

Davant la resolució administrativa de la Conselleria i contra els acomiadaments, l'Assemblea de Treballadors va decidir reprendre les mobilitzacions amb la convocatòria

d'una vaga indefinida de sis hores al dia. L'empresa va contestar a les protestes duent a terme un *lockout*, o tancament empresarial, al·legant que no podia mantenir el control sobre la planta de la Zona Franca.

En el moment del tancament empresarial dins la fàbrica hi havia 50 treballadors, que no han volgut deixar les instal·lacions. Fora de l'empresa cada matí a les 8 hores, la plantilla realitza una assemblea i han dut a terme diferents accions per denunciar la seva situació.

Entre les darreres accions, han destacat el tancament d'onze persones a la catedral de Barcelona el passat 16 de gener, mentre uns 200 treballadors es concentraven a l'exterior del recinte, o les protestes en diferents actes del president de la Generalitat, José Montilla, a Cornellà de Llobregat i al Pavelló de la Vall d'Hebron.

Solidaritat econòmica

Davant de les despeses econòmiques jurídiques i de la vaga dels treballadors de Frappe-Behr, el Comitè de Suport i la Xarxa contra els Tancaments ha creat una caixa de solidaritat. S'han editat bons d'ajut de 2 euros que es poden recollir al local de la IAC (Via Laietana 57, 4t pis, Barcelona) i s'ha obert un compte corrent per fer aportacions econòmiques:

Entitat: Caixa de Catalunya

Núm. c.c.:
2013 0717 61 0200554033

Manifestació en suport als conductors d'autobusos de Barcelona

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Les set jornades de vaga que han dut a terme els conductors d'autobusos de TMB per aconseguir dos dies de descans a la setmana continuarà en els propers mesos amb noves mobilitzacions. L'empresa municipal i el govern tripartit de PSC, ERC i ICV - EUiA han fet públic el seu rebuig a les demandes dels treballadors, i ha obert expedient a 16 vaguistes, entre ells el del president del Comitè d'Empresa Saturnino Mercadé, de la CGT.

Per aquest motiu el proper 9 de febrer s'ha convocat una manifestació a les 6 de la tarda a la

plaça Universitat de Barcelona en suport de la lluita dels conductors d'autobusos. La convocatòria compta amb el suport d'organitzacions sindicals, com CGT, Co.bas, CNT o la Intersindical CSC; organitzacions polítiques com Endavant, Corrent Roja, Revolta Global o PRT; i moviments socials com ATTAC o el CSA Can Vies, entre molts d'altres.

Ahora, el sindicat CGT i l'advocat Josep Maria Loperena van anunciar el passat 10 de gener la interposició d'una querrela criminal contra els Mossos d'Esquadra per apallissar un conductor d'autobusos que participava a la vaga.

Un treballador de TMB mostra les ferides causades per l'acció dels Mossos d'Esquadra

SHEMICAL
S.L.
Importació - exportació
de productes químics

Barcelona

El passeig de Bush per l'Orient Mitjà

Quan el president dels Estats Units d'Amèrica va aterrar a Tel Aviv el passat dimecres 9 de gener en el seu primer viatge oficial a Israel en set anys de mandat, no va trigar ni mig minut en assenyalar que l'amenança més gran que afronta la zona és l'ambició nuclear del règim iranià. El mateix discurs que George W. Bush havia repetit a països com Kuwait, Bahrein, els Emirats Àrabs, l'Àrabia Saudita o Egipte.

L'altre gran cavall de batalla del viatge era refermar les intencions nord-americanes per assolir la pau entre israelians i palestins, tot just un mes i mig després d'haver acollit la conferència de pau d'Annapolis. Els tres dies que Bush va passar a Israel i Palestina van provocar, curiosament, el tancament total dels territoris palestins per part de l'exèrcit israelià per tal d'evitar incidents. Israel havia anunciat pocs dies abans un pla per a l'ampliació d'alguns assentaments il·legals dels territoris palestins, fet que

George W. Bush durant la seva estada a l'Àrabia Saudita

deixa en entredit la voluntat de l'Estat hebreu per anar gaire més enllà en les converses de pau.

En una segona part del viatge, Bush es va dirigir als països del Golf Pèrsic,

rics en petroli, i va segellar uns quants contractes armamentístics per tal d'intentar atreure als règims al seu bàndol i aïllar l'Iran, fet que es va evidenciar a l'Àrabia Saudita, on els contractes d'ar-

mes sumaven 13.500 milions d'euros. Israel, gran aliat dels Estats Units, va mostrar-se queixós davant l'abast de la venda, ja que considera al règim saudita un potencial enemic.

No cal oblidar que aquesta gira s'emmarca de ple en el context electoral d'uns EUA ara per ara, més preocupats en elegir successor de Bush que en les seves polítiques internacionals. Caldrà veure quina és la posició respecte a l'Iran del nou llogater de la Casa Blanca a partir del proper mes de novembre, quins seran els seus moviments a l'Iraq i quin empeny posarà per intentar resoldre el conflicte israelià-palestí.

Robert Fisk, corresponent de l'Independent a la zona durant més de 30 anys, es referia així a la visita de Bush a la zona i fent referència a la condecoració de l'Ordre del Mèrit que va rebre del règim saudita: "Tot enganyós i fictici, és clar, com tot el que han escoltat els àrabs en boca dels nord-americans durant els últims set dies i d'ençà que el marcit president va iniciar el seu viatge de plaer per les terres de l'Orient Mitjà".

I és que pel que fa a la gent del carrer, la gran actuació i el desplegament de mitjans i agents de la CIA durant els set dies de la visita de George W. Bush, no han servit més que per incrementar la sensació, cada cop més estesa entre els àrabs, que els Estats Units d'Amèrica i Israel no fan més que riure's dels palestins i d'ells mateixos.

El frau de l'Aliança de Civilitzacions

MANEL LÓPEZ LLEIDA

Els passats 15 i 16 de gener se celebrà a la capital de l'Estat espanyol el primer Fòrum de l'Aliança de Civilitzacions que, encapçalat pel president espanyol Rodríguez Zapatero, el seu homòleg turc Recep Tayyip Erdoğan i el secretari general de Nacions Unides, ha intentat escenificar, sense èxit, l'anunci realitzat per Rodríguez Zapatero el setembre de 2004.

Pocs mesos després de la victòria electoral de Rodríguez Zapatero a les eleccions generals espanyoles, el març de 2004, el ja llavors president del Govern espanyol presentà una iniciativa de caràcter internacional que, a parer seu, havia de servir per promoure el diàleg entre un suposat Occident i, fonamentalment, els països àrabs i musulmans. D'aquesta manera, l'anomenada Aliança de Civilitzacions s'havia de concretar en la creació d'una política de col·laboració contra el "terrorisme" a escala

mundial, en mesures que afavorissin la disminució de les desigualtats econòmiques i en la potenciació d'una política de diàleg intercultural.

Ben aviat Rodríguez Zapatero aconseguí el suport del primer ministre turc, perquè la iniciativa espanyola serviria i serveix d'escut a Turquia per ampliar el seu camí en les negociacions amb la Unió Europea, i presentà l'Aliança de Civilitzacions a l'assemblea general de Nacions Unides, que l'adoptà com a seua i creà un consell de personalitats per redactar un calendari per a la seua aplicació.

D'ençà de l'acceptació de l'Aliança de Civilitzacions per part de Nacions Unides, tot el seguit de trobades, resolucions i actes no han fet més que evidenciar que la iniciativa del Govern espanyol no ha estat res més que un foc d'encenalls que serví en un determinat moment, tot just després de la retirada de les forces d'ocupació de l'Iraq, per suavitzar les tensions en matè-

ria de política exterior entre l'Estat espanyol i la política exterior nord-americana de l'administració Bush. De fet, el febrer de 2006 el Govern nord-americà ja no tingué cap tipus d'objecció a declarar-se disposat a donar suport a la iniciativa espanyola.

Una versió suau del xoc de civilitzacions

A banda de la manca de concreció de l'Aliança de Civilitzacions, i que la totalitat d'Estats que la integren mostren certes objeccions a nivell internacional respecte als mètodes de la política exterior nord-americana però, en canvi, l'apliquen amb ben poques diferències dins de les seues fronteres, només cal pensar en Turquia, Jordània i el mateix Estat espanyol, la iniciativa espanyola resulta un autèntic frau intel·lectual i polític, en el sentit que intenta edulcorar les conseqüències més nefastes de l'imperialisme neoliberal.

De fet, més que un intent per reconduir l'unilateralisme nord-americà en matèria internacional, l'Aliança de Civilitzacions no fa més que reformular d'una manera suavitzada la idea de fons plantejada per Samuel Huntington en el seu llibre *El xoc de civilitzacions i el nou ordre mundial*, un dels pilars de la ideologia neoconservadora nord-americana. El polític nord-americà actualitzà la ferraïlla ideològica de la Guerra Freda argumentant que els grans conflictes dels darrers anys del segle XX i del segle XXI cal atribuir-los no a les pugnes entre estats, ni a la batalla ideològica, i, encara molt menys, als antagonismes entre classes sinó a les contradiccions entre tot un seguit de civilitzacions que ell mateix tipificava. Doncs bé, la iniciativa de Rodríguez Zapatero beu d'aquesta mateixa font, tot i que planteja els seus termes en "positiu".

Tal i com ha assenyalat repetidament Carlos Taibo, el pla de l'Aliança de Civilitzacions aïlla les diverses realitats culturals del món de les relacions econòmiques i polítiques que en condicionen la seua evolució, i per tant de poca cosa serveix per incidir en els grans problemes internacionals del segle XXI. El recent Fòrum celebrat a Madrid no ha fet més que constatar-nos la curta volada i la inutilitat de l'Aliança.

OPINIÓ

Galiza en moviment

CARLOS BARROS GALIZA*

Al nord-oest de la Península Ibèrica, un petit país segueix lluitant pel seu futur. Conscient dels seus reptes i limitacions, no renuncia a defensar els seus drets i a treballar per conquerir-los. Després de llargs anys de fraguisme i menys de bipartit, la Galiza insubmissa continua cercant fórmules per avançar en el seu alliberament.

La irrupció de Touriño i Quintana en el poder autonòmic feu paraitz les iniciatives populars en què els seus sectors exercien influència. I, paral·lelament, va permetre el desenvolupament de les noves xarxes, lliures de la tutela dels afincats a la poltrona que ens volem fer creure que canviaran alguna cosa. La plataforma Galiza Non Se Vende és l'exemple més clar. Aquesta plataforma aglutina el descontentament en front les in comptables agressions a la nostra terra i suposa una aposta que il·lusióna davant el terrabastall dirigit de Nuncia Más. Col·lectius rebels i independents de nombrosos punts del territori galleg conflueixen en aquesta iniciativa que s'està consolidant.

Entre tant, els nuclis activistes que mai han format part de l'alta política avancen en els seus projectes, estan teixint una teranyina que es pretén ingovernable. Ja són 23 centres socials autogestionats que s'estenen per les ciutats i pobles. Diversos com el mateix moviment, tot i que marcats per una aposta decidida en la defensa de la llengua, els valors de l'assemblearisme i la construcció de poder popular. I inconcebibles a nivell general, sense l'aposta de l'independentisme per la seva fortalesa.

Davant una societat teledirigida, no es podria imaginar una col·lectivitat antagonista sense referents comunicatius. I així guanyen pes projectes com Novas da Galiza, que irrompen en el consens del poder i aspiren a consolidar una comunitat amb potencial, mentre refermen el seu camí. Amb aquestes iniciatives informatives que parteixen de les ràdios lliures, internet i fins i tot els recursos del poble autogestionat.

Com en els Països Catalans, la sopa de sigles independentistes impedeix oferir a les demandes populars un sobiranisme cohesionat amb capacitat de resposta. Sens dubte, els passos d'aquests últims anys deixen entrada a un nou panorama per determinar en què les microidentitats perden força per l'avenç d'un moviment en construcció permanentment que dibuixa amb fets els ciments d'un país amb futur.

*Director de Novas da Galiza

LOCALS I COL·LECTIUS COL-LABORADORS AC la Fomal Sant Julià, 20, Vilafranca del Penedès // AC l'Esquellot Cardedeu // Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n, Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca, Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Exemple Ptge. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu l'Abada Major, 44, Vilanova i la Geltrú // Ateneu Popular La Falç, Antic escorxador s/n, Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu 1714 Sant Pere 6, 1r, Banyoles // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Casal Antoni Sala i Font C. Riera d'en Matamoros 103, Badalona // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31, Sants // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olanò 39, Barcelona // Casal Popular Can Pingàs Terrassa // Casal Popular La Traca Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Triquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurri Taradell // Casal el Racó Església 10, Molins de Rei // Casal Quico Sabaté St. Roc, 8, Sant Celoni // SEPC-UPF Despatx 20.1E12, edifici Jaume I, Barcelona // SEPC-UB Cau Subversiu, Facultat d'Història-UB // SEPC-UAB Local R-122, Pl. Cívica // SEPC-UV Baró St. Petri, 9 // La Falcata Panera 2, Lleida // GER PI 25, Ribes // Ges Insurrecció Colomer, 11, 1r B, Torelló // Casal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // Partitso Pça. de l'Oli, 7, baixos, Girona // La Ploxa C. Almada s/n, Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petri 9, València // La Traça Pau Gesa 5, Cardedeu // Taberna l'Esparracat C. Feliu Munné 18, Esparraguera // 1714 Segueum Cadenes Riera 29, Vic

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bernadó 363 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes) 1, 9, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
* Dolores López Rosinas. (912982) Maison d'Arrêt de Fresnes allée des Thuilleries. 94251. Fresnes cedex. Estat francès
* Diego Sánchez Burria. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires
* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wlad Rias, Carrer Doctor Trueta 76-86. 08006 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

L'estat comunista de Kerala: política capdavantera a l'Índia

DANI FARRÚS BARCELONA

Els massmedia estan obstinats a recordar-nos que, juntament amb els musulmans, els governs comunistes (Cuba, Corea del Nord, la Xina,...) formen part del terrible eix del mal, però no ens parlen de tots ells. Hi ha governs comunistes que han aconseguit transformacions revolucionàries i avenços importantíssims en temes econòmics i socials, però com que no interessa que es coneixin, no se'n parla, i per tant, no existeixen. És el cas de l'estat indi de Kerala.

Que l'estat de Kerala, al sud-oest de l'Índia, fos el primer estat del món en tenir un govern comunista elegit democràticament,

que tingui el millor sistema d'educació primària i secundària de tota l'Índia, el repartiment de terres més just i equitatiu, la major taxa d'alfabetització (un 91% de la població enfront del 61% de tot el país, i pel que fa a les dones, el 88% enfront del 47,8%), l'esperança de vida més alta,

una renda per càpita molt més elevada que la mitja de l'Índia, un sistema sanitari aclamat mundialment per organitzacions com l'UNICEF, la UNESCO o la World Health Organization (OMS), o que tingui el sistema polític més participatiu i democràtic, sembla que no són prou motiu per ser notícia ni hi ha necessitat que el públic en general en tingui coneixement, ja que potser la gent

“El govern comunista ha pres mesures per assolir la transformació social, destinant la majoria de recursos a la salut, l'alimentació i l'educació bàsica”

s'adonaria que el comunisme i el socialisme poden ser eines molt vàlides per superar gran part dels problemes dels països del tercer món.

En les primeres eleccions a l'estat de Kerala, el 1957, el Partit Comunista de l'Índia va guanyar per una majoria aclaparadora i va poder formar un govern totalment marxista i començar amb les mesures que transformarien l'estat. Durant aquests 50 anys hi ha hagut molts canvis de govern, s'han repartit els mandats entre els dos fronts que polaritzen el panorama polític de l'Estat: el Front d'Esquerres, liderat pel Partit Comunista de l'Índia (Marxista) i el Partit Comunista de l'Índia, i amb altres partits menors com el Partit Socialista Revolucionari o el Partit Socialista de Kerala, i el Front d'Unitat, encapçalat pel Partit del Congrés i la Lliga Musulmana, i amb altres forces de menor importància com el Partit Socialista Praja. En les últimes eleccions, l'any 2006,

el PCI (M) va arrasar: el Front d'esquerres va aconseguir 98 dels 141 parlamentaris (dels quals 61 eren del PCI (M) i 17 del PCI), enfront dels 41 del Front d'Unitat.

Polítiques socialistes

Des del primer moment, el govern comunista va prendre mesures per aconseguir aquesta transformació social, destinant la majoria de recur-

sols un parell d'anys, la producció agrícola augmentés (respecte a la dècada anterior) un 136%, i arribés, l'any 2000, a un increment del 180%.

Els avenços han sigut també, i a l'igual que a Kerala, importantíssims en molts d'altres camps: promoció de l'autogovern amb una descentralització molt gran del poder, reserva d'un terç dels llocs de responsabilitat i govern per a les dones, augment a més del doble del nombre d'escoles de primària, increment important de l'expectació de vida, passant a ser la tercera del país, reformes i inversions molt importants en el camp industrial...

En les últimes eleccions, de l'any 2006, el Front d'Esquerres va tornar a guanyar, per setè cop seguit, amb majoria absoluta del PCI(M), la qual cosa demostra la gran satisfacció del poble bengalí amb totes aquestes polítiques.

18è congrés del PCI (M) a Delhi // FOTO:Wikipèdia

sos de l'Estat a la salut, l'alimentació i l'educació bàsica, han millorat notòriament la xarxa de carreteres, han establert la igualtat legal entre homes i dones i donen un suport molt fort a la cultura. Així mateix, ha sigut prioritari mirar de solucionar els problemes que afectaven les capes més empobrides i marginades de la societat. D'una banda, els camperols sense terra, que eren una majoria enfront d'una minoria de terratinents, situació que van capgirar amb expropiacions i un repartiment de terres

molt més equitatiu. De l'altra, hi havia els intocables i resta de víctimes del sistema de castes hindú, el qual es va abolir a Kerala (un dels pocs estats indis que ho han fet), amb la igualtat legal de tots els ciutadans, fixant-se també, legalment, la igualtat entre homes i dones, a les quals s'ha ajudat, entre d'altres mesures, amb un sistema de microcrèdits, que, en gran part, estan destinats a grups de dones perquè puguin fabricar i vendre productes. Mesures, totes elles, que han aconseguit, gradualment, una dis-

tribució més justa de la renda, una reducció important de la desocupació i una eliminació de les terribles i exagerades desigualtats de la societat índia.

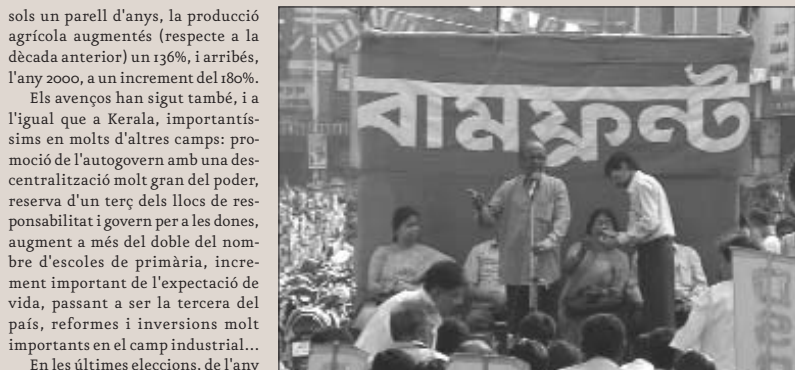
Tot i els principis socialistes que regeixen el sistema, es fomenta, d'una manera regulada, la inversió i el capital privat per impulsar l'economia. Tot i així, des del govern es lluita contra els monopolis i les multinacionals que puguin perjudicar la població i els avenços econòmics i socials de l'Estat. En aquest sentit cal destacar que, pocs mesos després de les últimes eleccions, el Govern es va proposar eliminar totalment del mapa informàtic de Kerala tots els productes de Microsoft, per passar al software lliure i utilitzar, en el 100%, sistemes operatius de font oberta. Una altra ofensiva destacable contra grans multinacionals va ser la prohibició de fabricació i venda de Coca-Cola i Pepsi, a la vista d'uns estudis que demostraven que aquestes begudes contenien pesticides.

Veient els grans avenços i l'accelerat desenvolupament d'estats com Kerala, Bengala o Tripura, en els quals governa el PCI (M), sembla que els altres estats de l'Índia, on la pobresa i les gravíssimes desigualtats socials en són les màximes característiques, s'haurien de fixar en aquests sistemes i prendre exemple, tot i que, hi ha alguns obstacles força insalvables per a una implantació del comunisme a nivell de tot el país: d'una banda, per l'importantíssim paper de l'hinduisme en la societat índia, i de l'altra, pel perill que suposa pels beneficis i control mundial (gairebé) absolut del regnat neoliberal i tots els seus actors i lobbies.

Trenta anys de comunisme a Bengala*

L'any 1977 el Front d'Esquerres liderat pel PCI (M) va guanyar les eleccions de l'Estat de Bengala, i va aconseguir fer-se amb el seu govern, on s'ha mantingut fins a l'actualitat.

Les polítiques encaminades a aconseguir la igualtat i justícia socials van iniciar-se poc després de la victòria electoral, començant amb una radical reforma del camp, sector en el qual treballa la major part de la població. El Govern, entre altres mesures, va procedir a adquirir, dels poderosos terratinents, grans quantitats de terres, i les va repartir entre dos milions i mig d'agricultors sense terra. Així mateix, es va procedir a donar títols de propietat de terres a mig milió de dones, la qual cosa en aquella època, i en un país masclista com l'Índia, era un avenç impensable. Les mesures preses en l'àmbit de l'agricultura van provocar que, en tan-

Miting electoral a Bengala del Front d'Esquerres // FOTO:Wikipèdia

* En la partició de l'Índia de 1947 l'Estat de Bengala es va partir amb Bengala Occidental a l'Índia i Bengala Oriental a Pakistan Oriental (que l'any 1971 es convertiria en Bangladesh), per tant, aquí en parlar de Bengala ens referim a Bengala Occidental.

Joan Sans Sicart i la memòria anarquista

El passat 30 de setembre ens deixava l'històriador llibertari Joan Sans Sicart. Moria als 92 anys a Tolosa de Llenguadoc on vivia exiliat. Els seus primers dies transcorregueren a Sant Feliu de Guixols, però emporanès que aviat hagué de deixar per la persecució política a la qual estava sotmesa la seua família. L'exili els conduí a Perpinyà, però als onze anys tornà a creuar els Pirineus per instal·lar-se a Badalona. Sense deixar mai els estudis, als catorze anys començà a treballar i s'afilià a la CNT. Combinava aquestes activitats amb una intensa passió per l'atletisme que el feu *recordman* estatal junior en l'equip de relleus de 4x80, campió d'atletisme junior en 800 metres llisos i 400 metres tanca, una modalitat en la qual també quedà subcampió sènior el 1936. El 19 de juliol d'aquell any, enquadrat al seu sindicat, participà en la derrota de l'alçament feixista als carrers de Barcelona. Tanmateix, la seua incorporació definitiva a la guerra no es produí immediatament, ja que els i les companyes li indicaren que el lloc on resultava més útil era com a mestre a l'escola Salut i Alegria de Badalona. Però cap a finals d'any, marxà cap a Cadaqués amb la Centúria Polidor amb l'ordre de vigilar la costa i, més endavant, marxà al front amb la Columna Durruti en la qual ocupà el càrrec de comissari polític. Amb la caiguda del Principat, marxà a l'exili, però continuà la lluita integrant-se en la resistència antinazi. Cap al 1950 s'integrà en la direcció de CNT, la qual abandonà més tard per disputes amb Montseny i Egleas. Destacat memorialista militant, escrigué fins a cinc llibres en els quals relata les seues vivències durant la guerra i l'exili, a continuació us oferim una breu ressenya sobre el darrer d'ells: *El dia de les sirenes*.

Crònica d'una victòria

Dia 19 de juliol, les cinc del matí, gran part de les tropes aquarterades a Barcelona ixen al carrer amb la intenció de prendre el control de la ciutat. En eixe mateix moment, les sirenes de les fàbriques i els vaixells ancorats al port començaren a udolar. Era el senyal convingut. Centenars d'obrers i obreres es llençaren al carrer, organitzats per oficis i ràpidament armats, prengueren posicions prèviament acordades per la CNT. En aquesta ocasió la "xusma" a la qual es referien els oficials de l'exèrcit, estava preparada. De manera que en poques hores d'intensa lluita de carrer, derrotat l'alçament i prengué el control de la ciutat.

A *El dia de les Sirenes* Joan Sans Sicart, protagonista directe d'aquests combats, ens explica amb sorprenent precisió com ocorregueren els fets. El llibre ens mostra que aquesta victòria no fou de cap manera fruit de l'espontaneïtat ni el voluntarisme de la classe obrera barcelonina. Al contrari, resulta interessantíssim conèixer com la resposta al cop havia estat meticulosament estudiada i preparada pels anarquistes, des de la compra d'armes al mercat negre fins a la tàctica a seguir. Un altre punt destacable és el sobredimensionament que la historiografia

burgesa ha fet del paper d'altres forces polítiques, policials o institucionals en aquest jorn. Sans Sicart ens explica que, si bé aquesta participació en alguns casos fou real, resultà marginal i tar-

dana. Afirmar que la interpretació oficial pretenia clarament desvirtuar el clar protagonisme del poble treballador organitzat amb la CNT.

El dia de les Sirenes és un treball lúcid i apassionant, la darrera lliçió d'un mestre llibertari.

Pau Tobar, València

Fitxa tècnica

Títol: *El dia de les sirenes. El triomf anarquista del 19 de juliol del 1936*
Autor: Joan Sans Sicart
Editorial: Pagès editors (Lleida)
Data de publicació: 2007 **Pàgines:** 160

Patrimoni artístic

Perilla el teatre romà de Sagunt

Aquest mes s'ha conegut la sentència definitiva per la qual passa el futur del teatre romà de Sagunt (el Camp de Morvedre). El Tribunal Suprem espanyol ha donat divuit mesos a la Generalitat valenciana i a l'Ajuntament de Sagunt per desmantellar les obres que es van fer sobre el teatre a principis dels 90. Per tornar a l'estat anterior al de les obres, s'haurà d'enderrocar el mur de tancament d'escena fins a una alçada d'1,20 metres i s'haurà d'arrencar el marbre que cobreix la grada de pedra.

Procés d'anys

La batalla judicial sobre el teatre romà de Sagunt compleix enguany vint anys des que la Generalitat valenciana (aleshores governada pel PSPV) aprovà el projecte de rehabilitació de l'espai. Joan Marco, exdiputat del PP, va presentar un recurs contra el projecte per considerar que les obres eren il·legals. El 1993, amb la construcció ja executada, el Tribunal Superior de Justícia del País Valencià anul·lava el projecte. És llavors quan la Generalitat i l'Ajuntament de Sagunt van recórrer davant el Tribunal Suprem espanyol. Però el canvi de sigles a la Generalitat produït l'any 1995 va fer que el Govern valencià desistira del recurs i només es quedara al seu front el consistori de la

capital morvedrina.

Durant tot aquest temps, l'Ajuntament s'ha oposat al grau de reversió acordat per la justícia valenciana, ja que considera que les obres afectaran el veïnat i perillaran la programació cultural continuada. Aquestes al·legacions han estat desestimades en la sentència de la justícia espanyola que hem conegut fa uns dies. Així doncs, les obres que en el seu dia van alçar els arquitectes Giorgio Grassi i Manel Portaceli hauran de desaparèixer per sempre més d'aquesta estructura mil·lenària.

Força interrogants

El primer dubte que sorgeix de la sentència és si la Generalitat s'atrevirà a complir-la. La demolició de les obres de restauració implica tot un seguit de dubtes econòmics, culturals i patrimonials. Per una banda, s'ha xifrat en sis milions d'euros la reconversió del teatre, una quantitat que probablement serà major. A més, encara no s'ha aclarit si les obres poden afectar l'ús cultural que comportava l'espai, amb festivals tan consolidats com el

FOTO: Oriol Clavera

Sagunt a Escena. A nivell patrimonial, queda clar que el desmantellament no farà tornar el teatre al seu estat originari, ja que durant el segle XX ja va patir intervencions sense fonament. Aquest cop també perillan les runes, ja que les obres de 1993 es van fusionar amb l'escena nova mitjançant elements químics.

De nou, les baralles infantils dels partits polítics faran perillar el patrimoni artístic de la humanitat. Amb el mal fet, per què embolicar més la troca?

Hèctor Serra, Sants

La SGAE expedienta

En les últimes setmanes hem estat testimoni de diverses polèmiques actuacions de la Societat General d'Autors i Editors (SGAE). A mitjan novembre, set establiments situats als carrers Verdi i la Perla de Gràcia (Subtitula't, Art Mapuche, El Canillita, Mallol, Red Market, Boo i Naftalina), van rebre la inesperada visita d'uns inspectors per tal de comprovar si es pagaven les llicències corresponents per fer ús en els seus locals de música i vídeos registrats per l'organisme. Els responsables dels establiments barcelonins, els quals se'ls ha obert un expedient que serà avaluat pel departament de serveis jurídics, asseguren que els van agafar per sorpresa i que no tenien cap coneixement sobre l'existència d'aquest cànon. Esta tarifa és de 14,40 euros en els bars i restaurants més menuts i de 6,10 euros per cada 50 metres quadrats per a la resta d'establiments comercials. Les set empreses es van adreçar conjuntament a la SGAE per tal de corroborar si els inspectors pertanyien a l'organització i obtenir un llistat de les obres que tenen registrades, però gairebé un mes després encara no havien

FOTO: L'ACCENT

rebut cap resposta.

Fa poc més de dues setmanes, tres companyies d'autobusos (Samar, Muro i Hediaz) eren condemnades per l'Audència de Saragossa a indemnitzar la SGAE amb 6.429,8 euros per disposar de reproductors de CD i DVD sense haver pagat prèviament les quotes en concepte de drets d'autor. L'entitat té total legitimitat per part del Govern espanyol per tal de cobrar aquestes tasses i, a més, el Ministeri de Cultura l'eximeix absolutament d'haver d'aportar proves per tal de demostrar que s'ha fet un ús irregular dels seus productes.

Són només dues mostres del que acostuma a fer aquesta empresa privada (cal no oblidar-ho) amb la total impunitat de l'administració espanyola. Pretenen privatitzar la cultura i utilitzar tots els mecanismes d'on en pot traure diners. Davant aquest tipus de pràctiques, hi ha alternatives i llicències com el copyleft, que permeten la lliure distribució i reproducció de les obres sempre i quan no es tinguen ànims de lucre. Aquest tipus de llicències són, cada volta, més populars.

Felip Pineda, Benissa

MONOGRÀFIC

Tro de bac

Parar el carro

Fa pocs mesos, el propietari d'una botiga de música em comentava que havia de reduir l'espai físic que ocupaven els treballs discogràfics. Estava estudiant com distribuir-lo i, per tant, com poder dedicar més metres quadrats a altres arts més rendibles. Quin desastre, pensava. I m'explicava que la indústria musical agonitzava, que es troba en una situació insostenible, i que els petits comerços hi han de fer front amb algunes alternatives. La d'eliminar música de les botigues de música n'és una, per exemple. "No és que es consumeixi menys música a les comarques que a les grans ciutats", comentava. "Ni que les grans superfícies ens robin els diners", deia. "El que passa és que internet ens està matant". I aquí, el senyor, va parar el carro. De fet, podia compartir el principi i el motiu de l'emprenyament. I el comparteixo, és clar que sí. Però l'evolució de les noves tecnologies ha jugat un paper fonamental per tots aquells que entenen l'art i la cultura com un ens lliure, en moviment i canviant. Donar la culpa a internet de la desgràcia del poder i de la prostitució de la indústria és abstracte, fins i tot surrealista. Quan algú va decidir posar preu a les cançons, va ser en aquell moment que va començar a créixer un gegant amb els peus de fang. No parlo de gratuïtats; parlo de la transgressió que hi ha hagut en el món de les arts. Cal entendre-ho des d'un punt de vista humà i humanitzant; el que som capaços de crear hauria d'arribar a tothom, sense parets ni peatges. És un problema que portem arrossegant des de fa anys, i ningú ha reconegut els errors transcendents en la indústria de les arts escèniques. Si no es venen discos és per l'abús que n'han fet dels preus, dels invents i de les modes musicals. Si avui podem parlar de xarxa, de boca-orella, de portes obertes i de possibilitats a l'abast d'una gran majoria és gràcies a internet. El capitalisme té forats. I combatre'ls des d'aquí també és romàntic, tendre i engrescador. Comprar i consumir música; fem-ho dignament.

Cesk Freixas, Riudebitlles,
 president i membre del
 Col·lectiu Canço

Partisanes i memòria

A l seu llibre *Partisanas. La mujer en la resistencia armada contra el fascismo y la ocupación alemana. 1936-1945* (Virus, 2002), Ingrid Strobl recull els testimonis orals de nombroses dones europees que van empunyar les armes contra el feixisme i el nacionalsocialisme al vell continent i que, tanmateix, van ser condemnades a l'oblit. Per una banda, per la memòria dels aliats que van guanyar la Gran Guerra i per tant, per la historiografia de la resistència i, per altra, pels seus propis companys. "No és cap honor, avui dia, haver sigut una partisana" diu Johanna Sadošček, Zala, una lluitadora eslovena de Caríntia, en una de les entrevistes que realitza Strobl.

A l'Estat espanyol, hi ha almenys dos factors que aguditzen i agreugen aquesta trista realitat: en primer lloc, que el feixisme no va ser derrotat i, en segon lloc, que la ideologia del consens al període de la Transició va decretar un silenci i un oblit deliberat, no sols sobre el paper de les dones a la guerra o a la guerrilla, sinó sobre la memòria dels vençuts en general. És veritat, no obstant, que des de meitat dels anys 90, hem assistit a una proliferació d'obres que intenten acabar amb aquesta amnèsia: les novel·les de Julio Llamazares (*Luna de lobos*, 1985) i Alfons Cervera (*Maquis*, 1997) i les obres de la historiadora valenciana Fernanda Romeu sobre la Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó. En elles podem divisar un espai dedicat a la importància que van tenir les dones als maquis, cal dir, però, que aquest espai apareix sempre com una espècie d'apèndix de la història

Partisanes comunistes assassinades pel règim nazi

de la guerrilla que, a la postre, estaria protagonitzada pels homes. No podem negar cínicament la importància del paper de les dones a la guerrilla, a l'igual que no podem deixar de mostrar un gran respecte cap a totes les dones que van mantenir grans responsabilitats de recolzament (principalment com a enllaços i escoltes) als homes que van marxar al mont; però hem d'assenyalar que aquesta divisió de tasques respon a una cultura patriarcal, i com a tal, el paper de les dones es considera secundari inclòs per a les pròpies dones. Com manté Romeu en un diàleg sobre la pel·lícula *El laberinto del fauno* amb Miguel R. Cabot, publicat a *El Viejo Topo*, "Veient a Mercedes, he recordat a tantes dones que vaig conèixer recollint testimonis, dones que ajudaven com enllaços o punts de recolzament als maquis, que abans de començar ja les preguntes, totes em deien el mateix "si

el què he fet jo no té cap importància!" En canvi, quan esmentaven el seu marit o son pare, sempre contestaven el mateix "ell sí que té per a contar, el valent que era...". Estaven totes marcades pel rol que la societat les havia assignat. Per tant, és necessari que es rescaten de l'oblit les biografies de tantes i tantes dones que van participar a la guerrilla, la majoria com a enllaços però també una minoria com a combatent, i que s'impegne de dignitat la tasca que van realitzar, per a la qual cosa cal iniciar estudis exclusivament dedicats a la memòria des d'una perspectiva de gènere. Sembla que aquest camí està començant a caminar-se, però encara queden molts passos per donar.

Auroa Mora, València

L'oblit de les inoblidables

Una hora. Seixanta minuts. Era el temps de treva que els policies del règim franquista atorgaven als seus detinguts i detingudes entre interrogatori i interrogatori. Durant aquesta hora, mentre les torturades es caragolaven de mal, els torturadors amagaven a una butxaca la pistola, el martell, la bossa, la cigarreta o qualsevol altra eina de tortura per treure, de la mateixa butxaca, la creu de la seua santa església catòlica.

Així és com Remedios Montero recorda a la pel·lícula documental *Memorias de una guerrillera* la seua estància en les comissaries del règim: "nos vamos a misa, -nos decían-, tenéis una hora para hacer memoria, luego seguiremos con el interrogatorio". Aquest film del director valencià Pau Vergara narra les vivències de Cèlia o Maria o qualsevol dels altres múltiples noms que Remedios va utilitzar des de l'adolescència fins a la seua marxa a Praga, és a dir, durant tot el temps que va desenvolupar una ferma activitat contra el feixisme de Franco.

Memorias de una guerrillera ens atorga els valuosos testimonis de la protagonista i d'altres companys i companyes de l'Agrupació Guerrillera de Llevant amb el d'aquelles persones que lluitaven als pobles i ciutats que, un cop la guerrilla havia abandonat la muntanya, els ajudaven a resistir en aquests nuclis. Alhora aquest documental

intercala escenes de la pel·lícula rodades per Vergara i assessorades per l'autor de *Maquis*, Alfons Cervera, on podem apreciar en quines situacions vivien (o, la majoria de vegades, sobrevivien), envoltats de serra i pedra i codiciats pels efectius de la Guardia Civil.

Són dues les realitats que es palesen en aquest film: d'una banda, la dura i magnífica lluita de resistència que durant anys dugueren a terme els i les maquis a la Serrania i, de l'altre, el paper actiu de les dones en aquesta lluita. Tal i com recorda en el documental Encarnación, membre de l'Agrupació Guerrillera de Llevant, "allà cadascú s'escurava el seu plat, tots érem iguals, nosaltres també portàvem armes".

Tot i les mancances del film, com ara els fragments de pel·lícula poc aconseguits pel que fa a la interpretació, aporta un granet de sorra pel reconeixement que aquestes lluitadores, i especialment aquestes lluitadores, mereixen. Tal i com explica Remedios "Nosaltres ho donàrem tot per un món més just. Ara,

però, és el vostre moment, la gent jove heu de continuar lluitant per la llibertat". Eixe seria, al meu parer, el millor homenatge.

Isa Sosa, València

Fitxa tècnica

Director: Pau Vergara
 Títol: *Memorias de una guerrillera*
 Guió: Pau Vergara i Alfons Cervera
 Productor: Pau Vergara
 Fotografia: Federico Ribes Any: 2006-2007

La ressenya de la quinzena

This is England

A bans de començar a escriure sobre aquesta pel·lícula cal avisar que qui escriu aquesta ressenya no és, en absolut, un entès de la història del moviment skinhead i de fet, és un tema que en sí, no li importa el més mínim. Faig aquesta aclariment després de donar una volta per la xarxa i veure com *This is England* (Shane Meadows, 2006) està sent vanagloriada per blocs i webs especialitzades com un dels films de l'any, cosa que jo no comparteixo de cap de les maneres. La història es ben senzilla i, en el fons, poc original: un noi d'una dotzena d'anys, orfe d'un pare mort a la guerra de les Malvines, que entra en contacte amb un grup de cap rapats i l'evolució que pateix aquest grup, una línia que, evidentment, seguirà el nen. El context de la pel·lícula és l'Anglaterra deprimida de principis dels anys 80, quan les polítiques Thatcher feien estralls a un moviment obrer dominat per l'absolutisme i l'atur, tot envoltat per una guerra absurda a l'altra punta del món.

Si entrem a analitzar la història del moviment, tal i com surt a *This is England*, aquesta parla de la separació entre cap rapats apolítics i antiracistes (cosa que hem de deduir, en cap moment ho explica) i els nacionalistes que apareixeran a l'òrbita del National Front. Aquest fet queda com quelcom marginal i anecdòtic comparant-ho amb el que va ser realment, ja que els protagonistes assisteixen a un miting del partit, cert, però res més que una xerrada a una casa perduda de l'Anglaterra profunda amb una desena de cap qua-

drats. És parla dels problemes de la immigració però l'única mostra que trobem és un badulaque i uns nois pakistanesos que juguen al futbol. És parla d'atur, però la història passa durant les vacances i cap dels joves que apareixen al film ho comenta. És parla de fascinació d'un nen que s'acosta a un moviment, però tampoc és així, sinó que, simplement, se'l troba per casualitat i veu que és l'únic lloc on li fan cas. Són molts elements que és queden a mitges com per elevar la pel·lícula als altars de la contracultura.

Cert és que trobem coses que en podem destacar. Una d'elles és sens dubte l'actuació del noi protagonista, en Thomas Turgoose, que realment fa una interpretació per la qual la pel·lícula mereix ser vista en versió original. Després la música que apareix en ella: The Specials, Toots and the Maytals o Dexys Midnight Runners i la seva genial "Come on Eileen". Bones cançons enmig de botes i tirants, una estètica que portarà molta gent al cinema però que no genera prou com per pagar la cara entrada a la sala.

L'intent de Meadows per reflectir la realitat social de la joventut de l'època és queda en això, en un intent. Sí que hi ha una estètica determinada, una encertada banda sonora i

elements de depressió, però res més. Entre absurditats còmiques com la relació del nen protagonista amb una noia adolescent o l'actitud de la mare del protagonista, *This is England* no aconsegueix apropar-nos massa a la vida d'aquells nois, si treballaven, si estudiaven, que pensaven, com vivien... sinó que narra una història entre amics amb el rerefons cap rapat i la seva història com a punt principal d'interès. Per tant, és queda a anys llum de pel·lícules magistrals en la matèria com *La Haine* (Mathieu Kassovitz, 1995) o *Kids* (Larry Clark, 1995).

Jordi Garrigós, Barcelona

Agenda

>> Comencem la quinzena amb una convocatòria especial: una concentració davant l'Ajuntament de Terrassa per recordar que fa set anys que Zigor i Diego estan segrestats per l'Estat espanyol. Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT) i Rescat han el dimarts 22 de gener a les 19.30.

>> Aquesta setmana és la setmana central del Fòrum Social Català amb les activitats concentrades a Barcelona. El divendres 25 de gener a les 17.30h serà la inauguració; a les 18.00h la primera ronda de 12 seminaris paral·lels. El dissabte 26, de 10.00h a 18.00h quatre rondes de seminaris i tallers; i a les 19.00h, l'assemblea de moviments socials. Durant divendres i dissabte hi haurà també parades informatives d'entitats. El diumenge 27 (12h) hi haurà la manifestació per "Un altre món és possible" de la Plaça Universitat.

>> Els dies 24 i 25 de gener tindrà lloc el judici a Can Vies a l'Audiència Provincial de Barcelona. Durant els dos dies, a les portes de l'Audiència, hi haurà activitats de suport i solidaritat a més de parades de nombrosos col·lectius que ja s'han afegit a la campanya contra el desallotjament. Podeu contactar amb Can Vies a aquest correu e: plataformacancvies@gmail.com.

>> El dijous 24 de gener es presentarà a Vilafranca la campanya: "Som el que sembrem" - Iniciativa popular per una Catalunya lliure de transgènics. Som lo que Sembrem es una Plataforma que es crea per tal de donar suport a la Iniciativa Legislativa Popular. A les 20h a l'Escorxadot. Més informació: www.somloquesembrem.org.

>> El proper dijous 24 de gener tindrà lloc a La Barraqeta una xerrada i debat amb el títol "Com funciona el capitalisme avui" a càrrec de Joan Junyent i Ivan Gordillo, membres del seminari d'economia crítica Taifa (20h).

>> El divendres 25 hi haurà una xerrada sobre "Salvem la Devesa. Passat, present i futur del parc més gran de Catalunya (Gironès)" a la sala La Farinera a les 19.30h. Organitza la CUP de Girona amb l'Associació de Veïns Devesa-Güell

>> El dissabte 26 de gener se celebra el dia del Lluitador per la Llibertat dels Països Catalans. A l'Horta, els companys de la CAJEI han organitzat un Homenatge al Cementiri General de València (12h), seguit d'un dinar popular a l'Ateneu Popular del Carme (14h) i la projecció d'un vídeo.

>> El dissabte 26 de gener serà el segon aniversari Casal Popular la Fura (Solsonès). Hi haurà torneig de bitlles catalanes, espectacle infantil, una xerrada titulada "El cost de la corona espanyola", sopar popular teatre i concert. Felicitats!

>> L'i de febrer arriba el Carnestoltes a Poblenou! A les 20h hi haurà un cercatascues amb txarangas que eixirà de l'Itaca i acabarà a l'AP Octubre on estaran esperant els punxadiscos!

>> El 9 de febrer tindrà lloc una manifestació en suport als conductors d'autobusos de TMB i la seua reivindicació dels dos dies de descans setmanal. La manifestació eixirà a les 18h de la plaça Universitat.

Del 22 de gener al 4 de febrer

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

El racó del coc

El trinxat: la revenja de la senzillesa

Segons els especialistes, la cuina catalana viu un bon moment. I és ben cert. Generalment, però, la cuina que protagonitza aquesta closos resulta sovint inaccessible a les butxaques de la majoria, és alta cuina. La cuina d'arrel tradicional, sense arribar ni molt menys al mateix nivell, també ha experimentat una recuperació a destacar, sobretot si partim de la desolació descrita per Manuel Vázquez Montalbán ara fa trenta anys en el seu "llibre roig" de la gastronomia catalana, on únicament el pa amb tomàquet i el conill amb allioli s'erigien com a dubtosos reclams en l'empobrida i grisa restauració pública del moment. Vivim doncs un període relativament dolç. Existeixen seriosos perills, però. L'alta cuina guanya la partida de carrer, les extravagàncies abunden, els cuiners gosen inventar viandes impossibles però desconeixen l'essència d'un bon sofregit o la màgia d'una picada. En canvi, en l'hosteleria popular, la dels menús a vuit euros i el cobert a vint, vertader termòmetre gastronòmic d'un país, la situació comença a ser una mica exasperant: qualitat sovint decebedora, oferta pobre, receptari desarrat, preus abusius.

Davant de tot plegat, hi ha fenòmens, però, que ens animen. Els darrers anys s'han recuperat plats significativament humils. Plats forjats en l'escassetat amb els quals les classes populars

intentaven trencar la seva monotonia alimentària. El trinxat seria un d'ells. La seva senzillesa ha conquerit tota mena de paladars, fins i tot ha superat barreres aparentment infranquejables plantant-se al bell mig dels restaurants més selectes. I els seus orígens no poden ser més modestos. Antigament, sobretot a pagès, el sopar consistia en un bullit de verdures i quelcom de tall. Amb el que sobrava, el dia següent es feia un bon esmorzar, s'escalava en una paella on abans s'havia enrossit uns alls i un bon tall de cansalada.

El fet que la col protagonitzi aquest plat li dona encara més valor. Tot i el seu paper en la cuina catalana, es tracta actualment d'una verdura amb mala premsa. Ha tingut, però, moments de glòria. A l'antic Egipte, d'on prové, els faraons el tenien com un plat distingit. I és que la col havia gaudit d'un gran predicament entre els pobles antics, i "li eren atribuïdes grans virtuts i qualitats salutíferes", segons Joan Amades. L'etnòleg planteja que l'estima que tenim els catalans per la col pot ser un vestigi de la reputació que havia gaudit antany. En aquest sentit, recordar que la col és cabdal en altres plats de referència, com la perdiu amb farcellots o l'escudella ("olla sense col, ni el dimoni la vol").

El fet que es conegui com a "trinxat de la Cerdanya" no treu que fos un àpat menjat a tot

el país. Segons Jaume Fàbrega, aquesta denominació es deu a Nèstor Luján, que popularitzà la menja després de descobrir-la durant un viatge a la comarca. Potser les zones muntanyenques siguin idònies per cuinar un bon trinxat. Els receptaris així ho apunten: calen unes cols d'hivern, tocades pel fred, que li dona un gust especial, unes patates del bufet, de gust incomparable, i la cansalada d'un porc de matança. Però els simples habitants de la terra baixa amb una visita al mercat i bones maneres a l'hora de cuinar, fem meravelles.

La recepta

En oli roent fregim un tall de cansalada i després uns alls laminats. En el mateix oli aboquem la col i la patata prèviament bullits i trinxats amb una forquilla, juntament amb l'all. Remenem i coem fins que es dauri la superfície. Podem donar-li forma de truita. El servim acompanyat de la cansalada, anomenada rosta. S'hi pot incloure botifarra negra. També es fan trinxats d'altres verdures, i també es pot prescindir del sofregit i de la carn. De fet, al Terra d'Escudella un plat amb força exit és, sorprendentment, un trinxat de bleda i patata amanit amb un raig d'oli.

Roger Sánchez Amat

Terra d'Escudella. Sants, Països Catalans

WWW.TDK.CAT

"Celebrarem l'onzè aniversari del CSA Can Vies"

Can Vies fa més de deu anys i mig que està okupat, no? Sí.

I per fer una mica d'història, quins varen ser els col·lectius o les persones que impulsaren aquest projecte?

A Sants en aquells moments hi havia molts pocs col·lectius. Bàsicament, la gent que va ser allà en l'inici de l'okupació fou gent que provenia de les Joventuts Comunistes, gent del voltant del FAS (Front Antiprohibitivista de Sants), de la Mandràgora, gent que ja havia okupat l'Hamsa, etc. De fet, la gent que ocupava el dos espais, l'Hamsa i Can Vies, era molt diferent. Es podria dir que l'Hamsa era un espai on hi havia molta gent universitària, amb molta més formació, amb gent de llocs que no eren Sants. Can Vies, en canvi, va ser un projecte de gent de Sants.

Can Vies és un espai que aglutina molta gent. Ara mateix hi conviuen anarcoindependentistes, llibertàries, independentistes, gent autònoma...

Sí. Jo crec que, a més, tot el procés del judici va accelerar la dissolució de col·lectius que tenien un caràcter marcadament polític per entrar a la defensa de Can Vies. Can Vies crec que des del principi ha estat més que la intenció de dir "som un col·lectiu únic de gent que intenta tirar endavant una història, una manera de veure les coses". Jo crec que l'assemblea de Can Vies sempre s'ha vist a si mateixa una mica com a plataforma. Nosaltres garantim que hi hagi un espai, garantim que hi hagi una infraestructura, garantim que hi hagi unes determinades condicions, una determinada relació amb el veïnat... I a partir d'aquí que siguin grups de gent que, en tant que pertanyen a l'assemblea com a grups externs, li donin el contingut més marcadament polític.

En aquests més de deu anys, què creus que ha significat Can Vies pel barri?

Jo crec que potser hauríem de parlar de diferents èpoques. Per mi el moment que varen coexistir l'Hamsa i Can Vies, l'Hamsa era el centre social del barri cap a Barcelona, per dir-ho d'alguna manera. La preparació de campanyes, la implicació en projectes a nivell de Barcelona, les activitats que es feien... Tot això responia més a una dinàmica metropolitana. Can Vies, en canvi, es va construir més com un centre social del barri i per això, la feina que es feia anava en paral·lel a aquesta funció. Una vegada que l'Hamsa desapareix, però, Can Vies queda com l'únic centre social al barri (a part de La Farga). El que ha quedat, jo crec, és l'espai de trobada: s'estan fent moltes activitats molt interessants, i això

FOTO: Albert Garcia

Entrevista a Francesc Camps, membre de l'assemblea del CSA Can Vies

El Centre Social Alliberat Can Vies és un punt de referència al barri barceloní de Sants. Des de fa més de deu anys aquest espai ha servit de plataforma per tal que desenes de col·lectius del barri o de fora poguessin realitzar assemblees, cafetes, activitats...

Lamentablement les operacions urbanístiques que afecten el barri a causa de l'arribada del Tren d'Alta Velocitat (TAV) pre-

tenen acabar amb Can Vies. Per tal de fer visible el suport popular i veïnal dotze col·lectius es personifiquen al judici per desallotjar-los que se celebrarà que el proper 24 de gener.

Del judici, de les operacions urbanístiques especulatives i, en definitiva, de més de 10 anys de feina d'aquest node de contrapoder en parlem amb en Francesc Camps, membre de la seva Assemblea.

ENTREVISTA

sí que no s'ha deixat de fer mai. És que són deu anys i es podria parlar de molts moments.

També es podria parlar de l'habitatge, per on hi han passat més de trenta persones...

Can Vies, amb tot el procés judicial aquí devora, demana quedar-se en el barri però també es denuncien tot un seguit de coses que estan passant i que també són les culpables d'aquesta demanda que s'ha interposat, no?

Sí. En principi, en els plànols que havíem vist, sí que es parlava d'un corredor des del carrer Burgos, per exemple. Però el que no hi era en un principi va aparèixer després: on hi ha Can Vies hi va un edifici. És un negoci rodó: es ven sòl municipal a una promotora privada i es treuen uns beneficis de la venda. El carrer Sagunt també està afectat i ja hi ha planificats edificis de 9 i 11 plantes.

Ara estem en un moment en què les obres ja estan fetes. A l'AVE li queden 12 metres, el calaix no està acabat però està assentat i el calaix del metro ja està a 10 o 12 metres de Can Vies. Si l'excusa són les obres de l'AVE, no ens serveix. Si l'excusa són les obres del metro, tampoc ens serveix. Llavors, què és? Quan veiem que l'únic projecte que hi ha és el de fer un edifici... Aquí la gent es beneficia, fan una operació, l'oposició política la treuen d'enmig i volen maquillar-ho amb el fet que "és necessari".

Definitivament, el dia 24 comença el judici de Can Vies. Es va intentar tornar a aplaçar o ja no hi havia opció de fer-ho?

Sí, però ja fa més d'un any i mig que parlem de la demanda. A més, tot està en una dinàmica en què contrem molt poc i en què sempre has de córrer: tens la sensació d'haver de córrer per anar, per fer, per presentar recursos, per recollir suport, advocats... Hi va haver una primera data on es varen engegar coses que després es varen haver d'aturar i tornar a engegar per la segona data que, finalment, també es va suspendre. Ara estem en el moment de dir "anem a judici".

Al judici s'hi personifiquen col·lectius i gent vinculada al CSA, també.

Sí. Davant les opcions processals que teníem, hi havia la possibilitat d'incloure associacions i persones que diguessin "CSA Can Vies no existeix, som tots aquests col·lectius". Hi ha 12 col·lectius que es personifiquen en parlem amb en Francesc Camps, membre de la seva Assemblea.

Podrem celebrar l'onzè aniversari del centre social?

Jo crec que sí, el que dubto és el dotzè.

LA REMATADA

Patrimoni natural, cultura, país

LLUÍS BENEJAM FIGUERES

Quan parlem del patrimoni arquitectònic tothom té clar de què estem parlant i de la importància de preservar-lo. Si per exemple, d'un dia per l'altre els retaules romànics del nostre país comencessin a caure a trossos tothom tindria molt clar que caldria intervenir per tal de salvaguardar-los. El mateix passaria amb les façanes modernistes, els monestirs gòtics o els conjunts megalítics. Amb el patrimoni natural no passa el mateix.

Podríem entendre que el patrimoni natural és aquell conjunt d'espècies i ecosistemes que té el nostre país. La majoria de les espècies que tenim al nostre territori són espècies àmpliament distribuïdes a tota la conca mediterrània i el sud d'Europa. El mateix passa amb la majoria dels nostres ecosistemes. Tot i així, tenim una sèrie d'espècies i sistemes naturals que només trobem al nostre país. Tan el patrimoni natural més generalista com aquell més endèmic és importantíssim que pugui conservar-se en bones condicions per a les generacions futures. Un país, a part de la seva llengua, cultura i tradicions també està definit pel paisatge i l'estat de conservació de la natura en aquell indret. Poc a favor diu d'aquella cultura i d'aquell país que destrueix el seu patrimoni natural darrere d'urbanitzacions, formigó i asfalt. Igual que no podem deixar perdre la llengua i les tradicions, tampoc podem permetre la degradació o destrucció dels nostres sistemes naturals i de les espècies que hi viuen.

Per tant, el concepte de patrimoni natural (inclou espècies, sistemes naturals i també el paisatge) l'hem d'utilitzar com un distintiu més de la nostra nació. Quan el nostre desenvolupament està afectant el patrimoni natural, senyal que hem de fer un cop de timó i trobar aquella ruta que ens permeti viure sense destruir el patrimoni del nostre país. Sinó els nostres nêts, amb raó, ens escopiran a la cara.

